THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

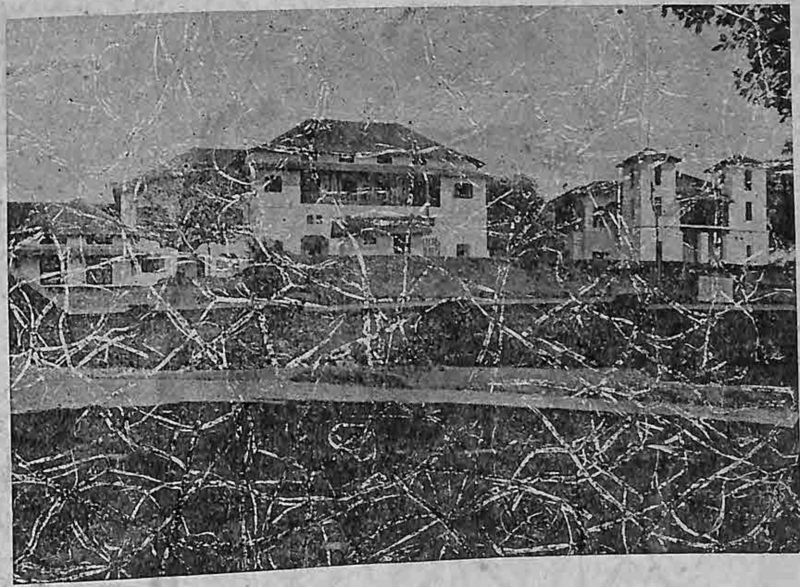

License No. 331 dated 15th October 1935.

ALWAYE, OCTOBER, 1937.

Editorial Committee.

T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*)
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt,
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription:—Fourteen annas per annum.

NOTE

It is proposed to reserve one page in future issues for news relating to old students. The Editor solicits the sympathetic co-operation of all readers to make that page useful and interesting. It is also hoped that all old students would enrol themselves as subscribers.

Editor.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

ALWAYE, OCTOBER, 1937.

Vol. XII. **OCTOBER 1937** **No. 1**

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1937

CONTENTS

	Page
A Sermon Preached at the College Chapel— T. B. NINAN	1
Editorial	4
Timely Deliverance—K. JACOB	7
Moonshine—T. E. JAYARAMAN	9
League of Nations—P. PUNNOOSE GEORGE	13
The Tortoise—P. P. PHILIP	16
That Blow—ALEXANDER CHERIAN	17
College Chronicle	19
Our Basket-Ball Team's Tour	20
തിരുവോണം	൧
ദരിദ്രവിലാപം	൨
വസന്തം	൩
ത്യാഗം	൩
മനുഷ്യന്റെ നിസ്സാരത	൪
സി. ഐ. ഡി.	൬
ചില മലയാള ശൈലികൾ	൮
അമ്മ	൧൦
മൌനശബ്ദാന്തരാളം	൧൨
പൊട്ടാറായ അഗ്നിപർവ്വതം	൧൫
അസൂയ	൨൦
ബാലികാമൈത്രി	൨൩

A SERMON PREACHED AT THE COLLEGE CHAPEL

"... your Father knoweth what things ye have need of before ye ask him." Matthew VI. 8.

IN these words Jesus warns us against unreality in prayer. It very often happens to all of us that when we are at our prayers, alone or with others, we say words which have nothing to do with what is in our hearts. We say things which are usually considered religiously respectable or things we consider ought to be said at prayers. We often pray for kings and parliaments, the peace of the world, the conversion of the gentiles and many other things, without paying any heed or thought to those matters, then or at other times. Sometimes we repeat even the Lord's prayer, without really desiring the things which are asked for in the petitions. Our prayers at such times have no relation to our real desires.

Jesus points out the futility of such prayers and tells us that God sees not only the desires in our hearts, but also our real needs, long before we ask. Our hearts are as an open book before God. The psychologist tells us that there are longings and fears in our hearts, which we ourselves do not know of. They express themselves at unexpected times and in unrecognisable forms. The psychoanalyst claims to be able to dig up some of them. God, therefore, sees not only the desires and fears we know to be in our hearts, but even those that are hidden and unknown to us.

If God hears the words we say, sees the desires in our hearts, and also knows what we really need and is good for us, which of the three shall He give us? Shall He give us what we ask for in words? We ourselves may not know whether they are given or not because we may not remember what we asked. Or, shall He answer the desires in our hearts, whether they are good for us or not? We shall know if they are answered, but may sometimes feel sorry that they were answered, and regret having desired them. Or shall He answer our real needs—what is really good for us, whether we like it at the time or not?

It is not certainly the first that God answers. He does not answer the words that we repeat without meaning. God certainly answers our real needs, at any rate, many of them. Does he not? But he does also answer our desires, sometimes even if they are not good for us. In fact it is through our desires that God answers many of our real needs. If our body requires water, we first feel thirsty and desire water, and then our desire is satisfied and our need fulfilled. This is true of a great many of our material and other needs. Many of our needs, God can give us only after we desire them. Such is the law of life. For many of the things which God wants to accomplish in us and outside us, he requires our co-operation and in such cases

our desiring those things is all—important. Human desire is thus one of the most powerful weapons that God uses in working out His will for us. Looked at from this point of view, our real prayers are the desires in our hearts. In desiring good things we are co-operating with God in His work, and are really praying. In this sense every man prays, the religious man and the non-religious man, whether he sets apart special times for prayer or not. This most important form of prayer is what God hears and answers, and everyone of us is doing this constantly. As this is the kind of prayer God answers most, the man who has good desires has more and more of them answered and is unconsciously doing good to himself and others; and the man who has wrong desires is hurting himself and others. Thus, to a very great extent, our destiny depends on our desires and interests. There is an English proverb that those whom the gods destroy they first make mad. They create in them bad desires and make them set their hearts on wrong things, and they will destroy themselves. It is a very true observation of life. In the story of Macbeth, Shakespeare illustrates this truth very clearly. At first Macbeth is depicted as a great general whose desire is to be heroic and loyal and true. Then the powers of the spirit world conspire together and sow in his heart the seeds of false desire. They give him first the hope and then the promise of rising step by step to the throne. He becomes the Thane of Glamis, then, as promised, the Thane of Cawdor, and his ambition is inflamed; and the great conflict begins, between loyalty and gratitude on the one side and personal ambition on the other. He chooses wrongly and prefers personal ambition to loyalty and gratitude and then the terrible doom begins to descend on him. He murders his king who was a guest in his house and becomes king, but is very soon driven away, and defeated; and finally he puts an end to himself. The tragedy really begins when the conflict between good and false desires begins; and is settled when that conflict ends. In fact this is what happens in almost all human tragedy and failure. We choose wrong desires, not perhaps at the time realising their true nature and then our desires get answered.

Take an instance more familiar to us. Jesus, beholding Jerusalem, wept crying "If thou hadst known, even thou, at least in this day, the things which belong to thy peace, but now they are hid from thine eyes." Jesus sees that Jerusalem is heading towards the great tragedy which was to happen 30 or 40 years later when Jerusalem was utterly and ruthlessly destroyed. Outwardly Jerusalem was all beauty and grandeur. Jesus longed to save Jerusalem, but could not do it. Why? What was wrong? Her desires were wrong. She did not desire the things that she really needed so much. There was nothing else wrong. Jesus was there like a great doctor, seeing a woman who had got some terrible infection which was to destroy her in a few hours. She is not aware that she is going to die a terrible death in a few hours, but is busy adorning herself with

ornaments. If she but knew what she wanted, even now he could save her. As Jerusalem neither knew nor desired the things that she needed for her peace, Jesus himself could do nothing.

Our desires are our real destiny. If we do not desire what is really good for us, God himself cannot help us. God is always longing to help us and to give us in abundance the good things that we so much need if we would but desire them. God not only longs to give us, but does all he can to produce in us the right desires in many ways such as through parents, friends, books, but above all, through His spirit working directly in us. But if we do not respond to these and know the things that we need, God can only grieve over us as Jesus did over Jerusalem.

If our desires are our destiny and really the prayers that God answers, is there any point in setting apart special times for saying our prayers? There are certainly many reasons for doing so. We shall now deal with only one.

Let us not forget that our desires and instincts were put into us by God and that he is still doing that in us. There is a saying in Malayalam that he who gave the mouth will also give the food, i e. that God gave us hunger, so that we may seek food and that He may give it to us. Our appetites and instincts were put in us by God, so that we may ask and seek for their fulfilment and so that He may answer them and thus fulfil His purposes for us and the world. He put them there as probably his greatest instrument of bringing in His kingdom on earth. That, as far as we know, is God's great method of work. He makes us desire to do His will and then gives us the power to do the same.

But what about the evil desires and instincts? Were they put there by God? Psychologists tell us that there is no such thing as an evil instinct. Those that appear to be evil are only the perversions of the right ones, just as the devils are but angels perverted. Our desires and ambitions and fears sometimes get disordered or perverted, and then they are capable of great mischief—like a train that has got off the rails. Take the instance of Jerusalem. It was the beauty of the city that drew the comment from Jesus. Jerusalem was full of the ambition to be a great and powerful city. It was really an ambition that God had put into her. God had chosen her as His city and wished to make it far more glorious and great than she herself wished. He wanted her to be His city, the foremost of all cities, to shine as a light to the world. This ambition that God gave was there, but was perverted, and had become a narrow and entirely selfish ambition. Or, take the case of James and John, the two disciples who brought their mother to recommend to Jesus that they should be one on the right and other on the left of Jesus when he became king. Their ambition was to become each a kind of Dewan of Palestine and become great and famous. It started from a desire put into them by God. God wanted them to become a thousand times greater than they could imagine, and God satisfied

their desire in a very much greater measure than they asked. Jesus, during the three years of their life with Him, set their desire right.

Why then should we pray? Our desires are our destiny. They were given to us by God as His most powerful weapons in us. But some of them get disordered and perverted, and then they are equally powerful for evil. We can neither set them right nor destroy them. Much less can we suppress them. God, the author of all our desires, He who created and creates them, He alone can set them right. When we quietly wait before God, and muster together all our desires and hopes and fears, and subject them to the searchlight of His Presence, and listen to him, He can redirect and reorient them. He can show them to us in their right proportion. He can release us from false fears, remove from us vain hopes. He can teach us to fear only the things that can really hurt us, and to ask for the things that are good for us. And when we ask aright, the greatest hindrance to the answering of our prayers is removed; for as St. Paul says, 'Ye ask and receive not, because ye ask amiss'. When we allow God completely to have His way with our hearts and our desires, He will not only enable us to ask the things we so much need for ourselves and others, but will also give us "exceeding abundantly above all that we ask or think."

T. B. NINAN.

EDITORIAL

An Important Centenary Year.

THE year 1937 is an important Centenary year as far as Education in South India is concerned. One hundred years have passed since the General Assembly's School, since transformed into the Madras Christian College and now magnificently housed at Tambaram, was opened. One hundred years have also passed since the C. M. S. Missionaries opened their own school at Kottayam which has since developed into the C. M. S. College whose influence on generations of Travancoreans has been incalculable. Both these institutions have rendered yeoman service in the cause of education, and we trust that much greater usefulness far outdistancing past achievements is in store for both. Many a Travancorean had his early education at Kottayam and completed it at Madras. To the Syrian Christians who, at the time when English education began in Travancore, were in a backward condition, the boon conferred by missionary educationists of the C.M.S. has been immense. The Madras Christian College has also taken a tender interest in their affairs. New educational problems are now looming ahead. But whatever may be the turn which higher education in South India may take in the days to come, we are sure that Providence which has so far blessed the work of these institutions will vouchsafe to them increased success and prosperity. We offer them our respectful congratulations.

Accessions to Our Staff.

We have this year an unusual number of our old students with good academic distinctions. Mr. M. G. Koshi with a First Class in B. A. (Hons.) is our new Junior Lecturer in Mathematics. The Rev. K. C. Joseph Deacon who had previously been tutor in English has taken a Second Class in M. A. (Literature) and is now Assistant Lecturer in English, while Mr. K. V. Mani, the new Chemistry Demonstrator, has taken a First Class in B. Sc. Hons. (Chemistry). To all of these our former students we extend a hearty welcome.

Mr. T. E. Jayaraman has been appointed Tutor in English. He has come to us with some experience at the Madras Christian College. We trust that he will find his work at Alwaye congenial.

Another Distinguished Old Student.

Our congratulations are due to Mr. M. K. Alexander, another old student of ours, on his appointment as a Professor in the Howard University. Mr. Alexander has done brilliantly in Madras. We are confident that he will give an equally good account of himself in America also.

Mr. V. M. Ittyerah.

Mr. V. M. Ittyerah has ceased to be a Warden of College hostels. Except during his years of absence in England, he has, since the inception of the College, been a Resident Warden and a source of great help not only to hostellers but also to outsiders as was manifest during the great flood of 1924. Though he is not living in College premises, he is living in close proximity to the College, and we trust the day is not far distant when the College would be able to provide quarters for him in College premises. Mean while we trust that Mr. and Mrs. Ittyerah find life outside the College grounds, and yet not far from the noise so dear to the Alwaye student, has its own compensations.

New Amenities.

At long last the Alwaye Bridge is going to be a *fait accompli*. The construction has already begun. Soon the temporary bridge of the hot season and the subsequent isolation of the College from the town will be things of the past. There will be another train to Madras from October, and the service is going to be speeded up. An aeroplane service between Madras and Trivandrum is contemplated. These amenities will, we trust, have their salutary reactions on social and political life in our area as well as on our own academic life.

The Congress in Office.

The Congress Ministry has come into office in seven provinces. By accepting salaries more or less similar to those of Missionary educationists, they have placed before the youth of the country the idea that Government service is hereafter to be regarded as a real means of effective service to the country and not a channel for material advancement. The idea is revolutionary in its implications, and we trust that the young people now in

Colleges will derive from their worthy example noble ideals of service.

The Late Professor Ferrand E. Corley.

When the last number of this magazine was handed over in person by the Editor at Ernakulam to Professor Ferrand E. Corley on his way to England after thirty-one years of successful work in the Madras Christian College, little did he dream that it would be his painful duty to chronicle the death of the revered Professor in the very next issue of the Magazine. After a distinguished career at Oxford, Mr. Corley gave up a position which he was holding at St. John's College, Oxford, in response to the invitation of the Wesleyan Missionary Society to represent them on the staff of the Madras Christian College. As Professor, first of English and then of History, Mr. Corley made for himself a reputation which it will be hard to beat. He was an impressive and popular preacher. It was a pleasure to listen to him speaking to crowded audiences, and commanding rapt attention. He was a man of strong views and transparent sincerity. He put his views with definiteness and precision and was a skilled debater. Those who have had the privilege of personal contact with him will treasure with gratitude the inspiration of his life and example. To us in this College his death is a great loss. For several years, he was a member of the College Council, and almost on every occasion he visited Alwaye, he readily assented to the request of the S. C. F. to speak to students on some aspect of Christian truth. His words were valued not alone for their scholarship and insight and their unrivalled eloquence but also for the profound sincerity that underlay them. Mr. Corley leaves behind him a widow, two sons and a daughter. We offer our deepest condolences to the bereaved family.

Death of a Student.

It is also our regretful duty to record the death, early last term at the Ernakulam General Hospital from typhoid fever, of K. C. Paul, a student of the Junior Intermediate Class. A portrait of the deceased appears elsewhere. We offer our heartfelt condolences to the distressed parents whose hopes of a successful future for their youthful son have so sadly and abruptly ended. A reference was made to Mr. Paul's death by the Principal at the Assembly of the College.

Our Basket Ball Team.

Our Basket Ball Team which was holding the Father Bertram Memorial Shield lost it this year having been beaten by the Madras Christian College Team at the final match. However we are glad that up to the Semi-finals stage our players did well, and have secured the permanent shield given to runners up.

War in China.

War has broken out in China, and though, according to the niceties of International Law, a state of war has not been officially declared between China and Japan, the dogs of war are ravaging the Far East. India is dreadfully near the scene of the conflict. Let us pray that better counsels may soon prevail with the nations at war.

THE LATE Mr. K. C. PAUL

A TIMELY DELIVERANCE

MY friend Kuryachen is a resourceful man. He saved me from starvation one night. It is an interesting story and I will tell you all about it.

The thing took place some three years back. We were walking along a lonely road, which seemed endless to our weary feet. Our destination was the village of Kottanad, but at about 9 o'clock in the night, we found ourselves still about six miles distant from the place. It was the bus which had spoilt all our plans. It had broken down on the road, and at 7 p. m. we had reached a place where we ought to have been by 4 o'clock in the afternoon. The place was ten or twelve miles from Kottanad, and we decided to walk to our destination as we had important business to do there next day, and the earlier we reached the place, the better.

It was as bad a plight as any you could imagine. There was a drizzling rain and not a soul was within sight. We were hungry and tired. At about nine o'clock, we reached a little village six miles from Kottanad. We had no money with us too. All our calculations had gone wrong, because of the break-down of the bus.

I felt so hungry and tired, that I proposed a halt. "Kuryachen, old man," I said, "what about it? I feel I cannot hold on much more. Shall we try and get lodgings for the night?"

My friend was not unwilling to consider the proposition. A little later, all the inhabitants of the village would be asleep, and we would be deprived even of the chance of having a lodging place for the night. Villagers, you know, are generally hospitable, unlike dwellers in towns, and would not send guests supperless to bed. It is not usually done.

So we decided we would try our luck at the next house on the road. It was nearly ten o'clock, and there was very little point in going forward. We walked one or two furlongs more, and then came within sight of a house, and turned our steps towards it, guided by the light from the window. We hoped that the inmates had not all gone to bed, and that there was no dog to ask unpleasant questions.

It was all right. There was no dog, and the inmates of the house were not yet asleep. We considered ourselves lucky. The goodman of the house came out, asked us where we were coming from and where we were going. We told him that we were travellers, and would be very thankful to get a lodging for the night, as we had walked the whole afternoon, and were very tired. He said that we were welcome, and that we could sleep on the verandah. He made no mention, however, of food.

Within fifteen minutes, a young man came out with a few mats, and one or two pillows. We were given two mats and a pillow, and he himself spread a[illegible] other mat on the floor, and laid him[illegible] down there to sleep. After some ti[illegible] began to snore comfortably.

We had expected better tre[illegible] these people. The househ[illegible]

look a bad fellow, and I am sure he had a square meal that night. He could not have thought that we were on hunger-strike! Still he discreetly avoided any reference to the matter of our evening meal.

I tried to forget my hunger in sleep. Barring a few iddilies and a cup of tea, I had eaten nothing that day since our morning meal. Sleep would not come. So after lying down quietly for about an hour, I roused my friend and asked him what could be done. He did not seem to mind much, but said that he would see about it. "Do something if you can," I said, "I really feel very hungry and tired."

Half an hour passed. I had dozed a little, when suddenly I heard close by me, a terrible scream. Thoroughly roused and frightened, I got up, and saw the young man who had been lying near me, groping in the dark and saying that something had bitten him. I saw Kuryachen strike a match, and heard him exclaim "O! it is a snake! There it goes!"

You cannot imagine the commotion in the house. They all surrounded the boy and began to cry and smite their breast. I never saw such a turmoil.

"You have no need to weep or cry" said my friend. "I am a *visha-hari* (Physician for snake-poison). It was lucky that I turned in here tonight."

It was the first time in my life that I [illegible]ard that Kuryachen knew anything of [illegible] obscure science of the *visha-hari*. I [illegible]y peace, tho[illegible]gh I was astonished. [illegible]e, I did not [illegible]elieve that my friend [illegible] about snake poison, but it [illegible]ble that he knew something.

He was what one would call a versatile genius and had had a chequered career. At some time or other in his life, he might have learnt the science.

The boy's father came forward. His face showed intense relief. "Are you sure you can deal with the case?" he asked. "There is a physician five miles off from here, and we could get him."

"There is no need for it" said Kuryachen. "Besides, it will not do to let the matter wait till you get a man from such distance. The bite is a severe one."

At these words, there was more commotion and crying.

"If you have any doubts about me," he continued, "you may get the other man. But you can ask my friend here, and he will tell you whether I know anything about poisoning."

The old man looked at me. Thus appealed to, I felt in duty bound to support my friend. "It is all right," I said; "you can trust him fully." I hoped when I said this that the boy would not die, though I did feel very uneasy in my conscience. If he did, I felt I would be guilty of abetting a murder.

The crying had subsided a little. Kuryachen sat up near the boy, and asked the men there to get him certain leaves and roots, which were used for dealing with snake poisoning. Then he muttered certain incantations over the wound.

In the meanwhile, things were getting busy in the kitchen. At about twelve o'clock, they came and requested us to partake of some food. We were neither of us very loth to do justice to what was placed before us. It was a very fine meal, and in our famished condition, we appreciated it greatly. The people were not unmindful of the great good fortune that had befallen them, in having a *vishahari* with them, just when he was wanted. After the meal, my friend returned to his patient, and continued to apply medicines to the wound. At about half past one, he breathed a sigh of relief, and said that the poison had been fully extracted. Half an hour later, he said that there would be no harm if the boy was allowed to sleep. We also went to bed.

Early in the morning, we both left the house. The boy had quite recovered, and the gratitude of those people was very touching. The old man, the boy's father, assured us again and again that he would never forget us, and he would not hear of our leaving, without partaking of morning coffee. Also he pressed upon us a gift of ten rupees, which we accepted with great show of reluctance. Finally, we bade good-bye to them, and started on our way.

I had been greatly astonished by what Kuryachen had achieved. Good *visha-haris* are very rare, and I had never known that my friend was such a one. My respect for him had gone up miles and miles. I told him that I was greatly surprised to know that he was such an able physician.

"Physician be blowed," he said. "Are you a blooming fool? I thought you knew better." So saying, he took from his pocket a small stick—the broken mid-rib of a coconut-leaf.

"I thought it better to take it off with me. It would not do to leave it lying about there," he said.

I looked at it carefully. Then I understood. It had a sharp end and there was blood at the tip. It was the snake—which had saved our lives!

K. JACOB.

*Readers of the U. C. C. Magazine will be surprised to hear that the above story is substantially true. The writer was told the story by a friend of his, about one of his acquaintances, who it was alleged had practised this hoax on a household. The names of persons and places have, of course, been altered. K. J.

MOONSHINE

IT was nine o' clock of a hot broiling June night. Ramanathan was sitting in [illegible] room, poring over a volume of Shelley by t[illegible]ght of a hurricane lantern. He was not so i[illegible] in the book as not to feel the sweltering heat of the windless night. The uncomfortable nature of the room made his irritation with life increase in him steadily. He could not find the anodyne he expected to find in Shelley. He began to think of his present disappointing life and t[illegible] roseate dreams he had had of it, wh[illegible]e was young enough to indulge in [illegible]ing. [illegible] [illegible]e of the Governme[illegible] a dull clerk in o[illegible] whom all hope [illegible]ot have in Kurnool, in [illegible]

been killed by the unchanging routine and lifelessness of the clerical work—a married man with two children, who could find no happiness in married life—that was what he was now —

Disturbing his ruminations his wife entered the room, screeching out in her shrill voice "Nine o'clock and still reading! What joy you can find in thus reading always, I can't see! I can very well see its result though—neglect of me and my children. You never worry about us, do you? I am sure it won't matter to you if we die. I have got only you and you neglect me. It is not for this that my parents gave me in marriage to you, I can tell you.

"Oh well, what do you want me to do?

"Nothing, nothing. You go on reading. What does it matter to you what happens to me?" and she whisked out of the room.

He knew that he could not read any more. He put out the lamp and lay down on his hot bed. Sleep would not visit his eyes — —

And this was life and marriage, he thought. Well, he was being disillusioned—that was all. He was beginning to see the truth. Life was just one continuous course, not of miseries, but of disillusionment and boredom. But he had expected it to pan out differently, though. His marriage, now! He had expected much of it—he knew what marriages, especially Brahmin marriages, were—but good God! he did ... about this dreariness to come out of ... the little of romance there was in the beginning—and God knew it was pitiably little—had incontinently fled. He had tried to love his wife—honest, he had. But in her world, Love, as he understood it, did not exist. Husband, children, cooking and managing the house, they were all right—but what was this new and curious Love her husband was talking of, intimacy of souls, intellectual companionship, the two being always one? Oh well, it was all his reading of English books—That, he knew, was how she felt.

And weren't all women like her? Wasn't he just deluding himself believing in Love, as found in books, and as talked of by poets? But surely it could not be just an idle fancy of the disordered minds of morbid men? Anyhow he believed too strongly in it to doubt it. He still loved—not his wife but Saroja—he knew he did. He knew it was only that love unexpressed, hidden away in the depths of his heart, which made the acrid waste of Life tolerable.

He began to think of Saroja. They had been neighbours. Saroja's parents and his were great friends. When he was but a boy and she a girl in short frocks, they were like brother and sister, inseparable companions, and made free of both their houses. Their affection increased as they grew older, and when she was fourteen and he nineteen, and she began to hold herself away fr... ...m, because of the dawn of ... manhood in her, he had real... ... he was irrevocably in love with her. The College terms which took him away from her, he used to dread and hate. Their parents, who

had for long perceived their mutual love, began to talk of marrying him to Saroja. His joy knew no bounds. He was steeped in happiness.

He remembered those days vividly. After their parents had begun to talk of marriage between them, Saroja grew more shy and never talked with him. But the love-light in her eyes was unistakable. He knew she loved him as much as he loved her.

He remembered one incident in particular. One day during the Midsummer vacation, when their marriage had become an almost accomplished fact, he had met Saroja in the garden of his house. She had tried to run away from him. He had chased her and caught her up. With a boldness born of extreme bashfulness and great love he had said "Why do you run away from me? We are as good as married, aren't we? And do you not love me? You know I love you terribly. Why then avoid me?" With her toes digging a hole in the soil under her feet and with her eyes cast down, she had replied "Oh, let me go."

"Not until you tell me you love me."

Then that simple maid of fourteen, with a courage born of Love, lifted up her eyes and said clearly, but in a low voice "You know I love you." It was as much an avowal of love as a reproach against his want of knowledge. And then she had run away.

Then came the tragedy. His father and Sarojas' fell out on the question of dowry. The proposed marriage came to naught. All Ramanathan's remonstrances and pleadings were ridiculed and he had to bow to his father's will. She married another in a storm of weeping.

She must love him still. Her love was true Love. She had known, though but a girl, what Love was—not like his wife. He had always loved her, though she had gone from his life.

He remembered another meeting of his with her. It was a year after her marriage. He had found her pale and weeping. She had asked him what sort of a man he was to have given her up because of his father. He smarted with the shame of it even now.

He was getting tired out, recollecting those days. He would go to her tomorrow. He knew where she was in Madras. If he could learn that her love for him was still alive, he would realise that Love was a true fact in life. She *must* love him still. If she would say that she loved him, that would be enough for him—life would be bearable. He slept away.

He started for Madras the next day, without telling his wife of his journey. All that day in the train he kept on thinking of Saroja. He reached Madras, late in the evening and spent the night in a hotel.

Early in the morning, the next day, he went to Saroja's house—an old and dirty one, in one of the numerous lanes of Madras. She was bickering with a milkman. He went up to her and said "How are you, Saroja?"

She stared at him, unrecognizing. Ramanathan was beginning to feel a dull pain in his heart. She could not have forgotten him!

Recognition dawned on her face. "Oh, is that you, Ramu? What a surprise?"

He knew she always remembered him. He knew her love was not dead. Didn't she call him Ramu?

"Won't you come in? My husband's away but I will welcome you for both of us."

His emotions were making him tongue-tied. He looked at her long and longingly. He drank the coffee she offered him, without knowing what he was doing. Then his pent-up emotions burst forth.

"Saroja, do you remember how we loved each other? I still love you. I I can never forget you. Do you know I have been longing for a sight of you, a word with you all these days? Don't think I am making wicked love to you, Saroja, my beloved! I only want to know that you still love me—that will be enough for me. Our love cannot die, can it Saroja?".

She stared at him in surprise. What was he saying? And how dared he say [illegible] to her, a married woman? [illegible] he must be beautiful still to make [illegible]eak thus. Her vanity was tickled. [illegible]ame time she knew she must [illegible] proper indignation a matron [illegible].

[illegible]st not say such things, you [illegible]aid.

"Le[illegible]t out all pretences. You must reali[illegible]hat I am not trying to seduce you. [illegible] only want to learn [illegible]hat our love [illegible]till lives. How we loved each other [illegible]n those days! Our [illegible]ove was far above earthly things—Mine [illegible] like that even now. Tell me just once that you still love me and I will go out of your life, as I did once before, but now secure and confident that our love has soared above mundane things, that though physically separated, we are still one."

She began to register boredom only too well on her face. Outside in the street a hawker was crying out his glass-ware. She turned round and said "Oh, haven't you forgotten that boy-and-girl affair? What little fools we were! Now don't talk all that, come down and be normal. You married the Tahsildar's daughter, didn't you? What jewels did they give her? How many children have you? I have three, you know, all darlings." The street-vendor's cry rose shrill and near. "Oh, I must look at those things" said Saroja and ran out.

His disillusionment was now complete. So they were all shallow, the whole brood of them. It must have been just budding sex which made Saroja say on that day that she loved him. Oh, but that meeting one year later? Disappointment at not getting what she wanted in the first instance! Well, Love which he had clung to was only moonshine. He went out of the house, without even looking at Saroja.

Where should he go now? Home! Back to that hole again, back again to disappointment, to his dull, nagging wife? Well, Life was just one dull, dreary hell and he would lead his life, as in a gloomy dream (that was life—all of it) till he entered into the great darkness. Damn life and Love!......................

Dirty and dispirited he entered his house the next day. The noise he made in opening the door made his wife, who was in the hall, look up. With one loud cry, she leapt at him and hung on to his neck. Great tears falling from her eyes, she stammered out "Oh darling you are back again! I thought you had left me. Oh how I was afraid! How could I live if you left me, my husband? Don't you know that I live only in you? Her sobs increased but the joy in her eyes was unmistakable. "I am glad, I am happy" she cried.

"Glad that the bread-winner has come back?"

"Who cares for your money? I would live with you happily even if you begged in the streets. How could you leave me without a word? In all our married life I have not been away from you, even for one day—how could I bear to be away from you?" She kissed him furiously, her soul leaping out at her lips, her pent-up love breaking all barriers.

Ramanathan was amazed. He had never seen his wife like this before. This could only mean that she loved him with all her heart. Her eyes said it now.

"But this *is* Love! You love me and yet you told me you could not understand me, when I spoke of love."

"If this is what you meant by love, you fool, I have loved you always. I have loved you so I could have died for you again and again. But I did not understand all your nonsense, how could I?

Ramanathan's heart swelled up. He was loved, truly, greatly. He had been in love with Love, he had sought it for long and lo, next to his hand, he had his wife to love. So Love was not moonshine—it was true. Did he say it was moonshine—bah, what idiocy!

T. E. JAYARAMAN.

LEAGUE OF NATIONS—A. D. 1999

(Being extracts from a Travel Book written by an Indian Tourist in Europe in the year A. D. 1999.)

WHILE at Geneva, I was suddenly reminded of the fact that many years ago there used to be in this place an Association or Society called the League of Nations (or Notions), where representatives of Governments of various countries met frequently in order to discuss Peace and War. I remember to have read in my childhood that this place was selected as the headquarters not only because Switzerland had already adopted the principle of Naval Disarmament but because Swiss hotels were the best in Europe. If I am not mistaken, some Rajas and Maharajas from India also came here every year with officials from the India office (situated curiously enough in London) to represent India. I had, therefore, a keen desire to visit this institution if possible.

Unfortunately, neither the Tourist Agency nor the Hotel Manager (a verita-

ble encyclopædia of information), nor the policemen knew anything about any such society. Some directed me to Calvin's Monuments, others to anthropological and archæological museums, a third party to the prominent theatre and still others to the local zoo! At last, however, I happened to meet a taxidriver who had a faint memory that he had seen some such building some years ago; and after wandering round and round the streets of Geneva, he brought me to a place where there was an old sign-board on which could still be read, although with difficulty, the words—"*League of Nations — In Voluntary Liquidation; Entrance by the side lane near the coiffeur (hair—dresser)*."

I jumped for joy and went inside the building. After I had knocked at the main door and rung the bell for several minutes, an old man with a flowing beard eventually appeared. He wanted to know the object of my visit, and when told about it he was evidently surprised. He said that except a feudal noble from India who paid an occasional visit no one ever came to see the deserted house of the league. The building was in a dilapidated condition and was dark and dingy.

I asked my guide who he was. He said that he was the Secretary-General of the League but since that body was not functioning, he was now called the caretaker. He was a Russian by birth and had been an ambassador on behalf of Bolivia in Paraguay, in Paraguay on behalf of Bolivia, in Yugoslavia on behalf of Abyssinia, in Czechoslavokia on behalf of Manchukko, and lastly at Dublin on behalf of England In the end, he had become completely internationalised and accepted the League of Nations post.

"Meanwhile, however" the ex-ambassador—cum-caretaker continued, "the league was in a bad way—politically, economically, geographically, morally and physically. First, Japan left it because the press in America became more yellow than even the Mongolian. Then in Germany, there arose a mighty man named "Herr Hitler" who, with his General Boring (socalled because he bored everybody by his marches), made a lot of furore and was, therefore, known as the Supreme Fuhrer of the Reich. It is said by contemporary historians that his moustache resembled that of a Cinema comedian named Charlie Chaplin of whom the Fuhrer was consequently very jealous and whose films he banned in Germany, lest his moustache be eclipsed. Herr Hitler left the League because the League wanted bilateral and multilateral repudiation of treaties. Hitlerji (as he was called by Aryan usage) believed in securing universal disarmament by heavy rearmament of his nation—a notion in which every nation, of course, believed for itself, but not for others. He desired to achieve stability, by first upsetting everything, beginning from the League downwards; and wanted to ensure perpetual peace through a great war. In the meanwhile Signor Benite Mussolini (Mullosini) who always gave a new, though not necessarily right, direction to Italian youths, carried on a Gorilla

Warfare in Africa and was spreading civilization by poison gas and air bombs. His hobby was bombing Red Cross hospitals and schools and his motto was "Might is Right." As the League wanted him to hasten slowly and not be too aggressive in his aggression, he also walked out of the League.

"Subsequently, France wanted England to desanction Italy, (a technical expression meaning to renew trade relations with her), and at the same time declare a sanction peace against Germany. It appears that at this time, England had a powerful Minister of Foreign Affairs, named Mr. Anthony Eden, who was either young or old but certainly not both. Although attempts have been made to connect his name with the Eden Gardens of Calcutta, there is little doubt that he assumed the name because of his earnest desire to make Europe a Garden of Eden as it was before Satan found some mischief for busy hands to do.

"At last France left the League because England was not ready to desanction Italy. As the whole burden of collective security now devolved upon England, she after waving the olive branch with no olive on it also decided to leave the League.

"The only countries which are now Honorary members of the League are Abyssinia, Mexico, and Monte Carlo—all others having resigned and withdrawn from the League one by one. But even these three countries hardly send Delegates or Representatives or Advisers. We are also in financial difficulties owing to the economic consequences of war and of peace as well as owing to Mutual Sanctions, International Debts and Cancellation of Debts (and what not). In fact no repairs to the League building are possible until the reparations are fully paid up. Some countries were in arrears of fees for nearly fifty years and even their token payments and symbolic subscriptions have stopped long since," he concluded with a cosmopolitan sigh.

Profusely thanking my venerable guide, I inquired as to India's present connection and relation with the League. A ray of light shone in the otherwise gloomy eyes of the caretaker. He continued, "I deeply regret I forgot to mention India. India, of course, still continues to be the only Active Member of the League and shows her genuine interest and keeps up her world contacts by a regular annual contribution towards the upkeep of this building and by the yearly visit of her distinguished representative whose name, if I am not mistaken, is the Maharaja of Poona. He comes to Geneva with a large retinue and rents 125 rooms in the Hotel International and engages its ball-room for tw[illegible] months with an option to extend th[illegible] period. His rich turban and [illegible] dress are the talk of all Switzerla[illegible] is charmed by his personality w[illegible] sists mainly of his dress and je[illegible] understand that under the new C[illegible] tion devised by Britain a few[illegible] India's membership of th[illegible] statutory obligation an[illegible] General has to send a[illegible]

represent India at the League. Thus, India has attained an international status even though the League is now closed down and has ceased to function."

I asked my guide whether the Indian Representative attended any of the meetings of the League Assembly or Council.

" No such meetings are held as a matter of fact ; so he has nothing to attend," he replied. " But His Highness pays as a gracious visit to see if the League building is yet standing.

Like any patriotic Indian I was greatly pleased at hearing that India was so loyal to the League—but when did India ever do things by halves ?

P. PUNNOOSE GEORGE

(Class II-1936-37.)

THE TORTOISE

THERE is an animal in creation which is conspicuous by its insignificance and obscurity— the tortoise. To my friends of Mathematics it is known through that famous riddle in which it is made to run a race with the fiery Achilles. But it may be a novelty to many.

There is the fossil of a very big tortoise in the museum of Naples, excavated from Pompeii. The animal was living some twenty centuries ago—so Lord Lytton conjectures—in one of the pompous gardens of the city. Its whole work had been to trace its way to the end of a furrow and to return, to execute a kind of simple harmonic motion. Every day, it did its work, with unflagging perseverance and unfailing regularity. Neither wind nor r in, nor the changes of the atmosphere no the rise or fall of kings affected its cou . So it lived, unknown and unme ered till that day, when the city oyed by molten lava, when it ght to nature, to become a ks.

about the poor tortoise? fuses to dwell on so silly a theme. It has no attraction for the poet. Even Aesop who immortalised the beasts of the forests and the fowls of the air winks at it. The cunning fox, the foolish ass and the brave lion he likes—but not my poor friend. It is the pet aversion of the evolutionist and an anathema to the zoologist. The latter has however been merciful to it in one respect. Had he extended his vivisection to it as to our croaking gentleman the species would have been extinct. The soldier loves the horse, but not a tortoise. But in the prehistoric deluge, when the world was going to perish, there was no other being except the ' Kurma '—so says Manu.

The progress of civilisation has done little to save the tortoise from obscurity. Fashionable dames will fondle lap-dogs—but rarely a tortoise. Mrs. Grundy would swoon to see a pet tortoise in her sister's lap. There never has been any fool of a police inspector who entrusted the intricacies of detection in the hands of my friend instead of a blood-hound. Mr. John who photographs everything leaves the slow runner severely alone. But yet it

plo —slowly and steadily. Undau the changes of fortune, looking nei ne right nor to the left it runs its 1 days. Careless alike of rewards s, seeking neither fame nor an neither manoeuvring nor intriguing glo with foreign powers it goes on—a lesson for ' *the most profound philosopher or the most egregious donkey.'*

P. P. PHILIP,

(Class IV.)

THAT BLOW !

dark dreary evening. About an ime had passed since the sun had th the distant horizon. The p. m ds had not yet lost their The lovely birds were chan prayers from the branches of A cool breeze was blowing, and combined to lull me into sium, as I sat under a tall mango tree the Alwaye Settlement hill. I do not ow how long I had been there, neither n I describe what was in my mind.

The first bell for roll-call rang clear and loud from the college tower, and I awoke from my slumber with a start. I looked all around me. Lo ! it was pitch dark ! I had but ten minutes before me to walk all the way to my hostel. My friends were all gone. The thought that I was alone made me very much afraid. My hand involuntarily searched all my pockets for a torch, but it could find none. This naturally intensified my fear.

....

Much time had not elapsed, when a voice called me from somewhere. It sounded familiar. Yes, it could not be mistaken. I was greatly relieved to see my friend coming towards me.

" What were you doing here all this time ? " he asked. " Did you not hear the first bell for roll-call ? "

" Yes " said I ; " I was all the while thinking how I could get back. Very glad that you have come."

" No time to lose upon compliments." he said coolly " we have only five or six minutes to return to our hostel."

" Have you got your torch ? " I asked eagerly.

" Yes; come along " was the reply, and he led the way before me.

He strode along like a race-horse. I was panting for breath to keep up my pace with him. All through the way he was silent and moody. I was eager to continue our conversation. " Oh, it was a terrible time for me " I said, " I was embarrassed when I found it was all dark. I would have been helpless if you had not come. I have done away with these evening-walks once for all."

I waited for his reply, but could none. I was surprised at his unu silence. He was walking on wi slackening his pace.

" Go a little slow " I said " walk at this rate. Surely, we can hostel in time at a much slow

But he did not relax. Naturally I was put out. I neared him and stretched my arm towards him but he was too far ahead.

"Why do you run like this?" I asked almost piteously.

By this time we had walked a good distance. I felt I was walking through paths and lanes unfamiliar to me. Strange clouds of suspicion overshadowed me. Had we lost the way in the dark? That could not be, because he seemed familiar with the way. Why he did not answer me was what troubled and annoyed me.

Fear, wrath and doubt caught hold of me in turns. "Where the d--l are you leading me?" I asked in a scolding tone. "We could have reached our hostel long before. It seems we have walked miles. Why don't you answer?"

At this moment we were entering a byepath. I lost faith in him completely. I did not know what to do. I was nearly tired of the long walk. My heart was beating quick and loud, and I was anxious lest he should hear it. I could contain myself no longer. I stopped abruptly and sked in dire indignation. "What do ou mean by this silence? I don't mean come with you any longer. Goodbye ir."

I moved a step back trembling w rage from head to foot. All of a sudd he pounced upon me and caught me fi in his iron grip. With one hand searched one of his pockets. I avail myself of this opportunity to get fi of his hold. He drew out something which glared in the faint light of t twinkling stars. I could guess what was. I knew it would find my heart t next instant. Suddenly, all my fear ga way to an intense longing for reven which inspired me to feverish acti Crimson with fury, I started up. C lecting my whole force into one hea blow I aimed it full at his chest.........

....

That blow!!--that heavy blow wi which I felled him to the ground! I was the desk before me that suffered i The thud it produced, attracted the at tention of the lecturer and my class mates, who were hearing him attentively They were all laughing at me as I raised my head rubbing my aching fist. I looked at my watch. I had been in the arms of Morpheus for full half an hour, the lecturer's eloquence serving as my lullaby and transporting me into the world of dreams.

ALEXANDER CHERIAN,
(*Class II, Gr. iii.*)

---

plo
dau
nei
its 19
June

THE MADRAS CHRISTIAN AND U. C. COL
(*Winners & Runners-up in Father Bertra*

തിരുവോണം

(എസ്. കെ. നായർ, *Class II.*) (കേക)

“അത്തമായല്ലോ കഷ്ടം,
തിരുവോണത്തിനിനി-
പ്പത്തു നാൾ!—എല്ലാവരും
കാക്കുന്നു സകൗതുകം.
നിത്യവും ദാരിദ്ര്യത്തിൻ
ഹസ്തത്തിൽ ഞെരുങ്ങുമീ-
മൃത്തിക്ക മുത്തേകുകി
ല്ലല്പവും തിരുവോണം.
അല്ലലിൻ ലേശം പോലു
മേശാതെ ദിനം തോറും
ന‘ല്ലോണം’ കഴിച്ചുള്ള
കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയ്!
അയ്യയ്യോ സഹിക്കവ
തെങ്ങനെയെന്നോമന-
പ്പൊന്മകൻ!—വയ്യ, ശേഷ
മോർത്തുവാനെനിക്കേതും.
താങ്ങലായ് ഞാനാശിച്ചു
രക്ഷിച്ച മൽതാരുണ്യ-
മംഗല്യ കല്പദ്രുമം
ചുവടേ പറിഞ്ഞുപോയ്
അങ്കണം തന്നിൽപ്പണ്ടു
നീയിട്ട സുമജാല-
മമ്മതന്നോർമ്മയ്ക്കുള്ളി
ലിപ്പോഴും വിളങ്ങുന്നു.
ഇമ്പത്തിലയലത്തെ
ക്കുട്ടികൾ മുററത്തിട്ടും
തുമ്പപ്പൂ വെന്നെപ്പാർത്തു
പാരമായ് ഹസിക്കുന്നു.
നന്ദനവിയോഗാർത്തി
പോരാഞ്ഞോ, ദുർദ്ദൈവമേ
നന്നിതു!—ദാരിദ്ര്യവു
മെന്നിൽ നീയണച്ചതും?
ആരുണ്ടു സഹായത്തി
ന്നെനിക്കെൻ ബന്ധമല്ലാ-
താരുണ്ടു സമാധാന
മേകുവാൻ, വരാകി ഞാൻ!
നാളെത്ര കഴിഞ്ഞോരു
നാഴിച്ചോർ കഴിച്ചെന്റെ-
യാളിട്ടും വിശപ്പാററി
സ്സംതൃപ്തി പൂണ്ടിട്ടിപ്പോൾ?
മാനമായ് നയിച്ചുള്ള
നാളുകളോർക്കുംനേരം
നാണമാകുന്നു പിച്ച
യാചിക്കാൻ ഗമിക്കുവാൻ.
കത്തിടും ക്ഷുത്തിൽ ജ്വാല
ചെററിങ്ങു കെടുത്തീടാൻ
നിർദ്ദയസമുദായ
നീതിയും തടസ്സമായ്!
ഇച്ചെററക്കുടിൽ തന്നി
ലെൻ ജീവൻകിടന്നൊട്ടു
സ്വച്ഛത പൂണ്ടിടുമോ!
—പോകട്ടെ തുലഞ്ഞതും
വേണ്ട വേണ്ടാഹ്ലാദത്തിൻ
ഭാണ്ഡവും പേറിക്കൊണ്ടി-
സ്സുന്ദര തിരുവോണ
മെന്മുന്നിൽ നിന്നീടവേ,
ഉർവ്വിയെ വെടിഞ്ഞങ്ങു
പോകുവാനെനിക്കിപ്പോ-
ളെങ്ങനെ തോന്നിടുന്നു?
—ദുർവ്വിധേ വലഞ്ഞു ഞാൻ!
അങ്ങേതിൽ വസിക്കുന്നോർ
വല്ലതും തന്നെങ്കിലോ,
മങ്ങുന്ന മൽപ്രാണനെ
ത്തെല്ലൊന്നു തെളിച്ചാലോ,
ഞാനതു വെടിഞ്ഞേവം
ദീനയായ് മരിക്കുവാൻ
മാനസമനുവാദ
മേതു മേകുന്നില്ലല്ലോ.”

ദരിദ്രവിലാപം

I

കൊടിയദാരിദ്ര്യദുസ്സഹപീഡതൻ
നടുവിൽ വന്നു ഞാൻ ജാതനായെന്തി
[നോ?
പരമസാധ്യവാമെൻ മോഹദാഹങ്ങൾ
ധരയറിയാതെ പാഴിൽ പൊലിഞ്ഞു
[പോം
വിഭവസഞ്ചയമേന്തും കുബേരരേ!
വിജയഭേരിയടിക്കുന്ന മാന്യരേ!
ചുട്ടവെയിലത്തു വേലയെടുത്തു മൽ-
ത്തടിപൊടിഞ്ഞാലും നിങ്ങൾക്കു പുഞ്ചി
[രി!!
നവനവോന്മാദ ചുംബനമേല്ക്കുമെൻ
യുവത-ഹാ! ഹന്ത! ദാരിദ്ര്യബാധിതം.
സുലളിതോജ്ജ്വല വെണ്മാടസീമയിൽ
സുലഭമല്ലയോ നിങ്ങൾക്കു സർവ്വവും
വയർ നിറച്ചിന്നു ഭക്ഷണം പോലുമേ
വിവശനാമെനിക്കയ്യോ! ലഭിച്ചിടാ.

II

പരമദാരിദ്ര്യഘോരാതപത്തിൽ വാ-
ണൊരു തണലും ലഭിച്ചിടാതാകലം,
പ്രതിനിമേഷം ഹാ! വാടിത്തളരുമെൻ
പ്രലപനം വെറും കാനനരോദനം!!
വിജയലക്ഷ്മിയെ സ്വപ്നത്തിലെങ്കിലും
വിഷമമാണെനിക്കൊന്നു കണ്ടിടുവാ
[ൻ!
അറിയുകില്ലഹോ! നിങ്ങളിന്നാരുമെൻ
പരവശമനം കേഴുന്ന വാസ്തവം.
ചരണമാകെക്കുഴഞ്ഞു തളർന്ന ഞാൻ
ദുരിതവാരാശി നീന്തുവതെങ്ങനെ?
കരിമുകിൽ മാല ചുംബിച്ചു കൊണ്ടതാ
പരിലസിക്കുന്ന മോഹനമേടയിൽ,
മധുരഗാന മുഖരിതമാകുമാ
സദനസീമയിൽ-പൊന്മണിമേടയിൽ;
കനകനാണ്യം കോരിച്ചൊരിയുവാൻ,
കദനലേശങ്ങൾ തീണ്ടാതിരിക്കുവാൻ,
ഹൃദയരക്തം ചൊരിഞ്ഞിടും തോഴരേ!
ഹൃദയഭേദകമല്ലിയീ മർദ്ദനം?

III

കരുണ കാട്ടാത്ത ലോകമേ! നിന്നുടെ
ചരിതമാകവേ നിന്ദ്യമാണെന്നുമിപ്പോഴും.
ഒരു സുമം ഹന്ത! ഞെട്ടറ്റു വീഴവേ
മറുപുറത്തൊന്നു നോക്കിച്ചിരിക്കയാം!!
വെറുപ്പേറിയതിനു നീ മടിക്കുന്നുവോ
കൊഴിയുമിനിയും നാളെപ്പുലരിയിൽ!
അതിനവസരമാസന്നമാകയാ-
ണതിജവാലൊന്നു മുന്നോട്ടു നോക്കുക.
അരുതസഹ്യമീ ഘോരമാം സങ്കടം
ഒരുവിധത്തിലും താങ്ങുവാൻ വയ്യമേ!

IV

പരിചിലെത്തുമാ ഭീകരസംഹാരം
ധരണിയാകവേ കീഴ്മേൽ മറിച്ചിടും.
പ്രളയപോകും സമത്വമുദിച്ചിടും
പ്രിയകരങ്ങളായ്ത്തീർന്നിടും സർവ്വവും.
വിജയനാടകമാടുവാൻ-പാടുവാൻ-
വിവിധദുഃഖങ്ങളെത്ര ഞാൻ താണ്ടേ
[ണം?
ധനികതയും! ഹാ! ദാരിദ്ര്യപീഡയും
ധരയിൽനിന്നും മറഞ്ഞുപോയങ്ങനെ,
സഹജരോടെഴും സ്നേഹം, സമത്വമാ
സഹകരണവും വീണ്ടുമുദിക്കുകിൽ,
പരമധന്യമാണീ ലോകമെന്നു ഞാൻ
പറയുവാനുന്നു സന്നദ്ധനായിടാം!!....

Sudhakar A. K.
Class 1.

വസന്തം

'കെ. പി.'

(ഗാഥ)

പോരുവിൻ! പോരുവിൻ! പൂ പറിച്ചീടു
[വാൻ
താരുണ്യത്തങ്കക്കുടങ്ങൾ നിങ്ങൾ
പൂക്കാലം വന്നുപോയ്—പൂമ്പാറ്റ വ
[ന്നുപോയ്
പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞു, മധു നിറഞ്ഞു.
തോരണം ചാർത്തിന മാമരമോരോന്നും
മാരി ചൊരിയുന്നു തൂമലരാൽ.
വല്ലഭനായിടും തേന്മാവിൽ ചാരിയാ
മല്ലികാ വല്ലികയുല്ലസിക്കെ,
പുത്തിലഞ്ഞിക്കുള്ള പുത്തൻ പൂമുകങ്ങ-
ളെത്ര മുകുളങ്ങൾ കാട്ടിയില്ല!
പഞ്ചമം പാടുന്ന പഞ്ചവർണ്ണക്കിളി
മഞ്ജുള കുഞ്ജക വല്ലികളാൽ
ചന്ദനശീതളതൈത്തെന്നലാനന്ദ
ചിന്തകൾ പോലെ വിലസിടുന്നു.
കഞ്ചേലും കങ്കേളി ചെമ്പകത്തോട്ടങ്ങ
[ൾ
മച്ചകത്തും മണം പൂശിടുന്നു.
പുഷ്പിതമായൊരു പുഷ്കരാകിണ്ണമാം
പുഷ്കരണിക്കും പുതുമയേറി!
മഞ്ജീരം ചാർത്തുവിൻ, പൂഞ്ചേലചുറ്റു
[വിൻ
'മഞ്ചി'കളെല്ലാമെടുത്തുകൊൾവിൻ
പഞ്ചശരനെയും പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളിപ്പാൻ
സംജാതലജ്ജയും ഭേസിടുവിൻ"
കോമളമായ പികാളി തൻ കാകളി
വ്യോമത്തിലേവം തുളുമ്പി നിന്നു.

ത്യാഗം

നിസ്തുലകാന്തിപ്രചുരിമ ചൊരിയുന്ന ഒരു നിദാഘസായാഹ്നം. വാസരലക്ഷ്മിയുടെ അന്തിമനിശ്വാസംപോലെ മന്ദാനിലൻ സർവ്വത്ര വ്യാപിക്കുന്നു. അന്തിമദശയിൽപോലും സൂര്യഭഗവാൻ തന്റെ രാഗത്തെ പരത്തിക്കൊണ്ടു ആഴിക്കടിയിൽ അന്തർധാനം ചെയ്യുന്നു. അസൂമയത്തോടുകൂടി 'കുമുദ'ത്തന്റെ മുഖവും വിളറിത്തുടങ്ങി. ആരുടെയോ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഉൽക്കണ്ഠാകുലയായി കുമുദം കരിംകൂവളസദൃശങ്ങളായ നേത്രങ്ങളെ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിക്കുന്നു. അടുത്തുകൂടി കളകളം പൊഴിച്ചു പായുന്ന നദിയുടെ മനോഹരതയിൽ കുമുദം മനസ്സുപ്പവും പതിപ്പിക്കുന്നില്ല. "മന്മഥനെന്ന മഹാകവിയാകണമിമ്മനോരാജ്യത്തിൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ" എന്നു ആർക്കും നിസ്സംശയം പറയാം. ചെറുവിരലിൽ കിടന്നിരുന്ന മുദ്രമോതിരത്തെ നോക്കി ആ സുന്ദരി നെടുതായൊന്നു നിശ്വസിച്ചു. "ഇന്നത്തെ ഈ പ്രകൃതി മൂന്നുകൊല്ലത്തിനു മുമ്പു ഈ നദീതടത്തിൽവച്ചു നടന്ന ആ സംഭവത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അന്നു ആകസ്മികമായുണ്ടായ ആ അത്ഭുതസംഗതി ഞങ്ങളുടെ ഈ പ്രേമനാടകത്തിന്റെ നാന്ദിയാണെന്നാരറിഞ്ഞു? എന്തോ എന്റെ ഹൃദയം വല്ലാതെ ഭയചകിതമാകുന്നു." കുമുദത്തിന്റെ ചിന്താഗതി ഒരു ദൂതന്റെ ആഗമനത്താൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. വിവിധ വികാരവിധേയയായി അവൾ ദൂതൻ കൊടുത്തിട്ടുപോയ എഴുത്തു വായിച്ചുതുടങ്ങി.

ശ്രീ

പ്രിയേ,

ഭവതിയുടെ ആകാരസുഷമയിൽ നിവൃതി അടയുന്നതിന് ഈ ഹതഭാഗ്യ

ന്നെ ദുർബ്ബുദ്ധി ഇന്ന് അനുവദിച്ചില്ല. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ഉഗ്രകോപാഗ്നിയിൽ ഇവൻ ചാമ്പലായിക്കഴിഞ്ഞു. എന്റെ വിവാഹദിനം അവർ തീച്ച്യാക്കിയിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് എവിടെയെങ്കിലും കഴിയുന്നവേഗത്തിൽ ഓടിയെത്തി നമ്മുടെ നിർമ്മലമായ അനുരാഗനദിക്കു വിഘ്നം വരുത്താതെ ഭാവിജീവിതം ഭാസുരമാക്കി നയിക്കാം. കുമുദം! ഭവതിക്കുവേണ്ടി സർവ്വവും ത്യജിക്കുവാൻ ഈയുള്ളവൻ സന്നദ്ധനാണ്.

ഭവതിയുടെ "മുരളി"

അശ്രുകണങ്ങൾ ആ കോമളാംഗിയുടെ മുഖാരവിന്ദത്തിൽ തുഷാരബിന്ദുക്കൾപോലെ വിളങ്ങി—തൊണ്ട ഇടറി—കൈകൾ വിറച്ചു—ഹൃദയം തുടിച്ചു—മുഖത്തൊരു പാണ്ഡുരപ്രഭ പരന്നു—വിചാരങ്ങൾ ഓരോന്നായി അവളെ അലട്ടി. വികാരപരമ്പരയെ തെല്ലൊട്ടടക്കി ആ സുകുമാരി പറഞ്ഞു:—"ഈ നിർഭാഗ്യമൂലം സർവ്വസുഖസങ്കേതമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ശൂന്യമായിത്തീരുകയോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ഇതിനുവേണ്ടിയാണോ ദാരുണമായ അപകടത്തിൽനിന്ന്—മൃത്യുവിന്റെ വക്ത്രത്തിൽനിന്ന്—അക്കാണുന്ന പുഴയുടെ അഗാധതയിൽനിന്ന് ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിച്ചത്? ആ സൌഭാഗ്യസങ്കേതം—ആ സൌന്ദര്യസൌധം—ആ പ്രേമസ്വരൂപം ഈ ദരിദ്രയായ ഗ്രാമീണകന്യകയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വവും ത്യജിക്കുകയോ? ഞാൻ അതിനു സമ്മതിക്കണമെന്നോ? ഇവൾ അത്ര കഠിനയല്ല. നിഷ്ഠുരമായ ലോകപരിഹാസത്തിനു ആ പുണ്യപുരുഷനെ പാത്രമാക്കുകയോ? എന്റെ പ്രണയം നിഷ്കാമവും നിഷ്കളങ്കവുമാണ്. സ്വാർത്ഥപരമായ മൃഗീയാഭിലാഷപൂരണത്തിന് ഇവൾ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കത്തിയെരിയുന്ന ആ പ്രേമദീപത്തെ അണയ്ക്കുന്നതിനു ഇവൾ അശക്ത. ജീവിതേശവിരഹം സഹിക്കുവാൻ ഈ ജീവിക്കസഹ്യം. ആ നിർമ്മലപ്രേമം മർമ്മഭേദകമായിത്തീരുമെന്നാരറിഞ്ഞു! ഇനി ഇവൾ എന്തു ചെയ്യട്ടെ!! ഈ ദുരിതജീവിതത്തിനു പൂർണ്ണവിരാമമിടുവാൻ ഞാൻ അക്ഷമയായി കാത്തിരിക്കുന്നു. ചെറുപുഴയിൽനിന്നും ലഭിച്ച ആ പ്രേമാമൃതത്തെ അതിന്റെ വിശാലവക്ഷസ്സിൽ അർപ്പിക്കുകതന്നെ, നിശ്ചയം! നിശ്ചയം!!"

ഉന്മാദയെപ്പോലെ കുമുദം നദീതിരത്തിലേക്കു പാഞ്ഞു ആ കരാളനദിയുടെ അഗാധതയിലേക്കു കുതിച്ചുചാടി. "ക്ഷോണിയിൽ പ്രണയപാശമറെറഴം പ്രാണികൾക്കു ഭയഹേതുവേതുതാൻ."

(പി. കെ. ദാസ, Class I.)

മനുഷ്യന്റെ നിസ്സാരത

(Alexander Cherian, Class II.)

അജ്ഞനായ മനുഷ്യൻ അവന്റെ പരിമിതമായ സമ്പാദ്യത്തിൽ അഭിമാനിക്കുന്നു! അവന്റെ ധിഷണാവൈഭവത്തിനു അതീതമായ യാതൊന്നുമില്ലെന്ന് അവൻ സ്വയം അഹങ്കരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നത്. മനുഷ്യൻ സകലത്തും അവന്റെ സ്വന്തശക്തിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടു പുരോഗമിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും അതിന്റെ ശക്തികളും അവനു കീഴടങ്ങിയെന്ന് അവൻ അഹങ്കരിക്കയാണു ചെയ്യുന്നത്. ലോകത്തിൽ അവന്റെ ആലോചനാപരിധിയെ അതിലംഘിക്കുന്ന യാതൊന്നുമില്ലെന്നത്രേ അവൻ മിഥ്യാവിചിന്തനം ചെയ്യുന്നത്. ഹാ! മനുഷ്യാ, മൌഢ്യതയുടെ പാരമ്യം ഇത്രമാത്രമോ?

സൂര്യചന്ദ്രാദി ഗോളങ്ങളുൾപ്പെട്ട ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ മനുഷ്യൻ അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമി നിസ്സാരമായ ഒരു സ്ഥാനം മാത്രമെ അർഹിക്കുന്നുള്ളൂ. സ്വല്പസമയം ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ ഒന്നു സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം നടത്തിയാൽ അതു നമുക്കു മനസ്സിലാകും. ഭൂമിയിൽനിന്നു മുന്നൂറുമൈൽ ഉയരത്തിൽ യാതൊന്നും നിറമുള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ആ സ്ഥലത്താണു ഗോളങ്ങൾ ഭ്രമണംചെയ്യുന്നത്. അദ്വിതീയവിഹീനമായ ഒരു മഹാശൂന്യതയാണു അവിടെ അധിവസിക്കുന്നത്. അതിനുപരിയായി ഉജ്ജ്വലതേജോനിധികളായ അഗ്നിഗോളങ്ങൾ സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇവയെ നാം സാധാരണയായി "നക്ഷത്രങ്ങൾ" എന്ന സംജ്ഞയാലാണു് അറിയുന്നത്. അസംഖ്യങ്ങളായ ഈ അഗ്നിഗോളങ്ങൾ നമ്മുടെ ഗ്രാഹ്യശക്തിക്കു തുലോം വിദൂരമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. സൂര്യൻ ഉൾപ്പെട്ട ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ അനേക ഗോളങ്ങളുള്ളതായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയെപ്പോലെ അനേകഗോളങ്ങൾ സൂര്യനു ചുറ്റും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ഗോളങ്ങളിൽ വല്ലവരും അധിവസിക്കുന്നുണ്ടോ? മനുഷ്യൻ അവിടെയും ജീവിക്കുന്നുണ്ടോ? ഈ വക സംഗതികളിൽ ഒന്നും നമുക്കു ശരിയായ അറിവില്ല. അസംഖ്യങ്ങളായ ഈ "അഗ്നിഗോള"ങ്ങളിൽ പലതും സൂര്യനേക്കാൾ വലിപ്പമുള്ളതാണ്. അന്റയാഴ്സ് (Antares) എന്ന നക്ഷത്രം സൂര്യനേക്കാൾ നാല്പതുകോടി ഇരട്ടി വലിപ്പമുള്ളതായി അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഊഹാതീതവിസ്തൃതങ്ങളായ അനേകഗോളങ്ങൾ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ പലതും നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു വരാം. ഇവയുടെ ചുറ്റിനും അനേക ഗോളങ്ങൾ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നോക്കുക! വിസ്തൃതവും ഊഹാതീതവുമായ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെ സൃഷ്ടിവിശേഷം!! ഇവയിൽ നാം അധിവസിക്കുന്ന ഭൂമിയുടെ സ്ഥാനമൊന്നാലോചിക്കുക! എത്ര നിസ്സാരം!! ഈ ഭൂമിയുടെ ഒരു കോണിൽ മാത്രം താമസിക്കുന്ന നിസ്സാരനായ ഒരു ജീവിയത്രെ മനുഷ്യൻ! പൊട്ടക്കിണററിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു തവളയെപ്പോലെ നിസ്സാരനും അജ്ഞനുമായ മനുഷ്യൻ, എന്തുമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു? പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തെ മർത്ത്യന്റെ മന്ദബുദ്ധിയിൽ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തങ്ങളായ വൃക്ഷലതാദികളും, അനുപമശോഭാവഹങ്ങളായ കുസുമാവലിയും, തങ്ങളുടെ "കളകള"ധ്വനിയാൽ അനുനിമിഷം ഈശ്വരചൈതന്യത്തെ ഉൽഘോഷണം ചെയ്യുന്ന ശുകവൃന്ദവും നിസ്സാരനായ മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനസീമയ്ക്കുള്ളിലടങ്ങുമോ? ഉന്നതങ്ങളായ പർവ്വതപംക്തികളും അവയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിച്ചൊഴുകുന്ന തടിനീതതികളും, വിസ്തൃതങ്ങളായ തടാകങ്ങളും, ഘോരാകാരമായ പാരാവാരവും, ഹാ! മനുഷ്യന്റെ പരിമിതബുദ്ധിയിൽ അടങ്ങുമോ? ഇവയുടെയെല്ലാം ഉത്ഭവമെങ്ങനെ? അവസാനമെങ്ങനെ? കൃത്യനിഷ്ഠയോടുകൂടെ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്ന ഗോളങ്ങളും അസംഖ്യങ്ങളായ താരകാവലിയും, അഖിലചരാചരങ്ങൾക്കും ജീവസംദായനം ചെയ്യുന്ന ഖരകരനും, ഹൃദയാഹ്ലാദപ്രദമായ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവു പ്രസരിപ്പിക്കുന്ന വാർതിങ്കളും, അംബരവീഥിയിൽ "ഘടഘട"ധ്വനി മുഴക്കുന്ന മേഘരസിതവും, കാന്തിപ്രസരമേറിയ കൊള്ളിമീനും മനുഷ്യന്റെ ആലോചനാപരിധിയിൽനിന്നു എത്രയോ അതീതമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു? ഇതിനെപ്പററി സ്ഥൂലമായ ഒരു ജ്ഞാനമെങ്കിലും അവനുണ്ടോ?

ഇവയെല്ലാം പോകട്ടെ. അവനു അവനെപ്പററിയുള്ള ജ്ഞാനം എത്രമാത്രമാണ്? സഹജാതരായ മനുഷ്യരെപ്പററി അവനു സമഗ്രമായ ജ്ഞാനമുണ്ടോ? അവൻ എന്തിനു ഇവിടെ ജനിച്ചു? എങ്ങനെ അവന്റെ ജീവിതം അവസാനിക്കും? അവന്റെ ജീവിതോദ്ദേശമെന്തു? ഈ സംഗതികളിൽപോലും മനുഷ്യനുള്ള ജ്ഞാനം എത്ര ശൂന്യം!! അവന്റ് അവന്റെ സ്മരണപരിധിയെ അതിലംഘിക്കുന്ന എല്ലാം അന്ധകാരമയമത്രെ. മരണമെന്നാൽ എന്തു? അതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്തു? അതിന്റെ സ്വഭാവമെപ്രകാരം? അനന്തരജീവിതമെങ്ങനെ? ഈ സംഗതികൾ അവന്റെ ചിന്താശക്തിയിൽനിന്നു എത്ര വിദൂരമായിരിക്കുന്നു! മനുഷ്യന്റെ ധിഷണാവിദഗ്ധതയ്ക്കോ, അവന്റെ ആലോചനാസമൎത്ഥതയ്ക്കോ ഇപ്രകാരമുള്ള ഈശ്വരവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ഊഹിക്കുവാൻ പോലും സാധിക്കുമോ? അവന്റെ നിൎമ്മാണവിചക്ഷണതയും, കരകൌശലപടുതയും മററും പ്രകൃതിയുടെ വികൃതികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ പോലുമുണ്ടോ?

ഒരു മഹാചിന്തകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് അത്ഭുതാവഹങ്ങളായ പലതും കണ്ടുപിടിക്കുന്ന മനുഷ്യന്, ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ തുലോം ചെറുതായ ഒരു തൃണക്കഷണമെങ്കിലും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? എല്ലാം കേവലം അന്ധകാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാനയവനികയിൽ തിരോഭൂതമായിരിക്കുന്നു.

ഈ സംഗതികൾ ആലോചിച്ചാൽ മനുഷ്യന്റെ നിലയെന്താണ്? സൃഷ്ടിയിൽ അവന്റെ സ്ഥാനമെന്തു? അവൻ കപടവേഷധാരിയായി ജീവിക്കുന്നു. അഖില ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിന്റെയും നായകനെന്നു അവൻ അഭിമാനിക്കുന്നു! എന്നാൽ അവൻ ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിലെ തുലോം ചെറുതായ ഒരു ജീവി മാത്രമാണ്. "സൃഷ്ടികളുടെ നേതാവ്" എന്ന സംബോധനയും അവനെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം കേവലം മിഥ്യതന്നെ. അവൻ സൃഷ്ടികളിലേക്കും നികൃഷ്ടനായ ഒരു പുഴുവത്രെ! മനുഷ്യൻ—കേവലം കൃമിപ്രായനായ ഒരു ജീവി!—അജ്ഞാതകൂപത്തിലെ മണ്ഡൂകജീവി! — ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിലെ അന്ധകാരമൂൎത്തി!—അതെ! ജീവിതാബ്ധിയിലെ ഒരു നിസ്സാര ബിന്ദു മാത്രം!!

സി. ഐ. ഡി.

(എം. ഡ. ചെറിയാൻ, ക്ലാസ്സ് 1)

I

സോമേ! സോമേ!! ഹ! ഞാനെന്തിനു നെടുവീൎപ്പിടുന്നു. അതൊരു കഴിഞ്ഞ കഥയല്ലേ?............എങ്ങനെ വിസ്മരിക്കും!

1108-ലാണെ എന്നു തോന്നുന്നു ഞാൻ [illegible] ബി. എ. പരീക്ഷ പാസ്സായതു്. ബിരു[illegible]ാരികളുടെ സംഖ്യ "ഈയലുപോലെ" [illegible] പെരുകിവരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമെങ്കിലു[illegible] ഒരു കുഗ്രാമമായ സ്വദേശത്തു് എന്റെ വിജയം അല്പം ഇളക്കം ഉണ്ടാക്കിയെന്നു പറയാം. "അമ്പലക്കാട്ടു് ഏ. എൻ. മേനവൻ, ബി. എ." പൊതുജനങ്ങളുടെ സംഭാഷണവിഷയമായിത്തീൎന്നു. സമീപസ്ഥരായ സ്നേഹിതന്മാരും മററും എന്റെ വിജയത്തിൽ അനുമോദനാശംസ ചെയ്തു.

ധനസ്ഥിതികൊണ്ടും പുരാതനത്വംകൊണ്ടും ഞങ്ങളുടെ കുടുംബം അത്ര മോശമല്ല. നാട്ടുകാൎക്കെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തോടുള്ള സ്നേഹവും ആദരവും നിസ്സീമമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഞങ്ങളുമായി ഒരു ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചാൽ "വലിയ ഒരു കാൎയ്യം സാധിച്ചു"വെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത്തരുണത്തിലാണ് എന്റെ വിജയവാൎത്ത അവിടെയെങ്ങും മാറെറാലിക്കൊണ്ടതു്. മധുമധു വുണ്ണാൻ കൊതിക്കുന്ന ഭൃംഗജാലം കണക്കെ പലരും ഞങ്ങളുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുതുടങ്ങി. ജാമാതൃത്വം ലഭിക്കണമെന്നുള്ള അഭിവാഞ്ഛയാണ് അവരെയെല്ലാം ആകൎഷിച്ചതെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലായി. ആംഗലഭാഷാഭ്യസനവും കഴിഞ്ഞു്, ഉടനെ ലോകരംഗത്തിലേക്കിറങ്ങി പോർ നടത്താൻ ബദ്ധകങ്കണനായിരിക്കുന്ന ഈ യുവയോദ്ധാവിനെ പുത്രീഭൎത്താവായി കാണ്മാൻ അവരൊക്കെ ആഗ്രഹിച്ചതിൽ എന്തിന് അതിശയിക്കുന്നു? സാധുക്കൾ! ഞാനുണ്ടോ, ഈ കുഗ്രാമത്തിലെ ഒരു പൊട്ടപ്പെണ്ണിനെ 'മാരിയേജ്' ചെയ്തു സംതൃപ്തനാകുന്നു! നവനാഗരികാനുരാഗവിലാസിനികളായ പെൺകൊടികൾ എന്നിൽ സ്നേഹമാല്യം അണിയിക്കുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാൽ അവിടെ നടന്ന വിവാഹാലോചനകളിൽ ഒന്നും തന്നെ എനിക്കു രസമായില്ല. പുത്രവത്സലരായ മാതാപിതാക്കന്മാർ നിൎബ്ബന്ധിച്ചുമില്ല.

ഒരു നല്ല ഡിസ്റ്റിങ്ക്ഷനോടുകൂടി പാസ്സായ എനിക്ക് ഒരു ജോലി ലഭിക്കുന്നതിന് അധികം പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. അടുത്ത മാസത്തിൽ തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു സെക്രട്ടറിയേററിൽ ഞാൻ നിയമിതനായി. 75 രൂപാ! തിരുവനന്തപുരംപോലെയുള്ള ഒരു പട്ടണത്തിൽ മാന്യമായ ജീവിതനിൎവ്വഹണത്തിന് ആ തുക തന്നെ വേണം. തൈക്കാട്ടുള്ള ഒരി "ഗ്രാൻഡു ഹോട്ടലി"ൽ ഞാൻ താമസമെന്നിയെ താമസവുമായി.

II

തിരുവനന്തപുരം ശംഖമുഖം കടല്പ്പുറം, നാലുമണിയായാൽ അവിടത്തെ ബഹളം, ഇവ എല്ലാവൎക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഉദ്യോഗവൃന്ദം പത്നീസമേതരായി പുത്രീസമേതരായി ഒരിടത്തു്; നവദമ്പതികൾ പ്രണയസല്ലാപമാധുൎയ്യം ആസ്വദിക്കുന്നതു മറെറാരിടത്തു്; കൃത്രിമസൌന്ദൎയ്യത്തിൽ അഭിമാനം നടിച്ചു വീക്ഷണശരങ്ങൾ അനുനിമിഷം പ്രവഹിപ്പിക്കുന്ന മത്തേഭഗാമിനികൾ വേറൊരിടത്തു്; ഇവരുടെ ശരപ്രയോഗം ഏററു് ആനന്ദമടയുന്ന യുവസുഭഗന്മാർ അടുത്തൊരിടത്തു്; എന്തിനു! സൎവ്വത്ര സൌന്ദൎയ്യത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും നടനം.

രാവിലെ പത്തു മണി മുതൽ നാലുമണി വരെയുള്ള ആഫീസുജോലി എന്നെയും കടല്പ്പുറത്തു പോകുവാൻ നിൎബ്ബന്ധിച്ചു. കുറേസമയം ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യസംവൎദ്ധകമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസവും ഇതിനു പ്രേരകമായി ഭവിച്ചു. അവസാനം ഏറെ താമസമെന്യെ ഞാനും ഒരു കടൽത്തീരാരാധകനായിത്തീൎന്നു.

അന്നൊരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. അഞ്ചുമണി സമയം. പതിവായി വായിക്കാറുള്ള 'മദ്രാസുമെയിലും' കയ്യിലേന്തി ഞാൻ 'ബീച്ചി'ലെത്തി. അന്നവിടത്തെ അന്തരീക്ഷം പൂൎവ്വവൽ ആഹ്ളാദജനകമായിരുന്നു. ജനബാഹുല്യമില്ലാത്ത ഒരു ആസ്ഥാനമെത്തി പത്രപാരായണം തുടരാമെന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ കടൽതിരത്തുടെ നടന്നു. തിരമാല അടിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ കേരളാംഗനയെ ആഴിയാംതോഴി വെള്ളിച്ചിലമ്പിട്ടുവിക്കയാണെന്നു സമൎത്ഥിച്ച കവീന്ദ്രന്റെ ഭാവനാശക്തിയെ ഞാൻ മനസാ അഭിനന്ദിച്ചു. വിശ്വചിത്രകൎത്താവിന്റെ വികാരപരമ്പരകൾ എ

Naturally I was   I moved a step back trembling w

ന്നിൽ ആവിർഭവിച്ചു. ഭാനുമാൻ സ്വകരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആഴിയെ തഴുകുന്നത് എന്നിൽ അസൂയയും സങ്കടവും ഉൽഭൂതമാക്കി. ഇങ്ങനെ മനോരാജ്യത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്ത ഞാൻ പരിസരങ്ങളെ മറന്നെന്നു തന്നെ പറയാം. അപ്പോളാണ്:

ഹലോ! വിൽ യു ഷോമി ദാററ് പേപ്പർ?

എന്ന ഒരു പ്രശ്നം കാതിലെത്തിയത്. അഹോ ആ മഞ്ജീരശിഞ്ജിതം, അതിപ്പോഴും മുഴങ്ങുന്നു. ആകസ്മികമായുണ്ടായ ആ ശബ്ദമാധുരിയാൽ ആകർഷിതനായ ഞാൻ പെട്ടെന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

എന്തത്ഭുതം! ഞാൻ കണ്ട രൂപം! 'തങ്കപ്പങ്കജത്തെ വെല്ലു'ന്ന മോഹനകളേബരം, അതിനനുസൃതമായ വേഷഭൂഷകൾ, ഒരോമനച്ചിരി, ഇവയുടെ സമ്മേളനം എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭൂതമായി. വികാരപരവശനായ ഞാൻ ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനായി നിന്നുപോയി. ദ്വിദശവത്സരങ്ങളായി എന്റെ സഖാക്കളും മാർഗ്ഗദർശികളുമായി വർത്തിച്ചിരുന്ന കണ്ണുകളെ ഞാൻ അവിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെ? വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെ? അപരിചിത, ദേവാംഗനാസന്നിഭ, എന്നോടു സംഭാഷണത്തിനു മുതിരുകയോ? എനിക്കു തെററിയില്ല. ആരോ ഒരു മോഹനാംഗിയാണ് എന്നോടു പത്രം ചോദിച്ചത്. ഞാൻ ഒന്നും ചെയ്തതായി ഓർക്കുന്നില്ല. പത്രം അവളുടെ കയ്യിൽ വീണു. തരളിതഹൃദയനായ ഞാൻ എങ്ങോ പോയി നിന്നു.

എത്രനേരം അങ്ങനെ നിന്നുവെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു പ്രത്യേക ചിന്തയുമില്ലായിരുന്നു. അവളുടെ ഓരോ അംഗത്തിലും എന്റെ മനസ്സു മാറി മാറി വ്യാപരിച്ചു.

"ത്യാങ്ക് യു മിസ്റ്റർ!"

ഈ നാദം എന്നെ ഉണർത്തി. പത്രം എന്റെ കയ്യിൽ വീണു. അവൾ "അരയന്നപ്പിടപോലെ നടന്നുപോയി."

ഞാൻ വാസസ്ഥലത്തേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു വിധത്തിൽ അവിടെയെത്തി. ഭക്ഷണം മുതലായവ കഴിഞ്ഞു ശയ്യാധീനനായി. അഹോ! അനിയന്ത്രിതമായ വിധത്തിൽ എന്റെ മനസ്സു എന്നിൽനിന്നും ദൂരത്തായി. അവാച്യമായ ആകർഷണശക്തിയിൽ അതു കുടുങ്ങിപ്പോയി. ഞാൻ എന്നെ തന്നെ പഴി[illegible] ധൈര്യമവലംബിച്ചു. എനിക്കു അവളോടു സംസാരിക്കാമായിരുന്നില്ലേ! എന്റെ ഭീരുത്വം! അവൾ എന്റെ-എന്തു-എന്റെയോ? — ആര്? നാളെ അവൾ വരുമോ? ഒരു പക്ഷെ വന്നില്ലെങ്കിൽ! അതു ചിന്തിക്കകൂടി വഹിയാ. എന്തിനു സുഖദായനിയായ നിദ്രാദേവിയുടെ കരലാളനയിൽ ഞാൻ ആണ്ടുപോയി.

പ്രഭാതദിനചര്യകൾ ഒരു വിധത്തിൽ തീർത്തു ഞാൻ ആഫീസിലെത്തി. ജോലി ഒന്നും തന്നെ ചെയ്യുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. മനോരാജ്യവാസിയായി മുഴുവൻസമയവും ചിലവഴിച്ചു. ഓരോ നിമിഷവും യുഗങ്ങളായിട്ടാണു എനിക്കു തോന്നിയത്. അവസാനം മണി നാലടിച്ചതും ഞാൻ വെളിക്കു ചാടിയതും ഒരുമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നേരെ ശംഖമുഖത്തേക്കു തന്നെ. അവിടെ അതിവേഗത്തിൽ—വായുവേഗത്തിൽ തന്നെ എത്തി. നാലുഭാഗത്തും കണ്ണുകൾ ഓടിത്തുടങ്ങി. നിരാശരായി തിരിച്ചുവന്നു. അന്ത്യമായി, 'അതാ പടിഞ്ഞാറു മാറി ഇരിക്കുന്നു അവൾ!' എന്നെന്റെ കണ്ണുകൾ പറഞ്ഞു. കാലുകൾ യാത്രയുമായി.

സഹജമായ അധൈര്യം മൂലം ഒരു വാക്കുപോലും ഉരുളുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഞാൻ അവളുടെ സമീപത്തുകൂടെ ഒന്നുരണ്ടു പ്രാവശ്യം നടന്നു. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു ഞാൻ ഒന്നു ചിരിച്ചു. അതാ! അവളുടെ മുഖചന്ദ്രനും വികസിച്ചു. ഭീരു! ഞാൻ നടന്നുപോയി. സൂര്യൻ മറഞ്ഞുപോയി.

ആ ദിവസവും കഴിഞ്ഞു. പിറെറ ദിവസമായി. പുഞ്ചിരി ഏതാനും പദപ്രലപനങ്ങളായി മാറി. ദിവസം മൂന്നുനാലു കഴിഞ്ഞു. സംഭാഷണം ദീർഘിക്കുകയായി. ദിനങ്ങൾ കഴിയുകയായി.

III

ഞാനും സോമയുമായി (അതായിരുന്നു അവളുടെ പേര്) പരിചയവും സ്നേഹവും ആരംഭിച്ചിട്ടു ഏതാണ്ടു 3 മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. ഈ കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തിനു സംഭവിച്ച വ്യതിയാനങ്ങൾ ഊഹ്യമല്ലോ. പ്രേമം, അനുരാഗം എന്നിങ്ങനെ സ്നേഹത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കണ്ടു. ദിവസങ്ങൾ കഴിയുന്തോറും സ്നേഹം വർദ്ധിച്ചുതന്നെ വന്നു. കിംബഹുനാ ഞങ്ങൾ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു.

സോമ—എന്റെ സർവ്വസ്വം—ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ ഉത്തമകുടുംബജാതയായ ഒരുവൾ അത്രേ. ആംഗലവിദ്യാഭ്യാസം അവളിൽ വേണ്ട സംസ്കാരം ചേർത്തിരുന്നു. ഏകയായി സഞ്ചരിക്കുന്നതിലും മററും അവൾക്കു ഭയമില്ല. നാടൻസ്ത്രീകളുടെ മട്ട് അവളെ തീണ്ടിയിട്ടു പോലുമില്ല. എന്റെ പേരും മററും ഒരു ഡയറിയിൽ കുറിച്ചിടുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ പരിഷ്കൃതമനസ്ഥിതിയെ ഞാൻ അഭിനന്ദിച്ചു. അവളിൽ എനിക്കു പൂർണ്ണവിശ്വാസമായിരുന്നു. എന്റെ സൗഭാഗ്യസൗധത്തിനു താഴികക്കുടമാവാൻ വന്നുദിച്ച പൂന്തിങ്കളാണു സോമ എന്ന് എനിക്കു തോന്നി. ഞങ്ങളുടെ സമാഗമം പൂർവ്വപുണ്യഫലമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു.

ഞങ്ങളുടെ വിവാഹാലോചനകൾ മുറുകി. രജിസ്റ്റർവിവാഹമായിരുന്നു അവൾക്കു ഇഷ്ടം. ഞാൻ എന്റെ സഖാക്കളെ വിവരം അറിയിച്ചു. അവരും എന്റെ സോമയെ കണ്ടിരുന്നു. അവർ എന്നെ അനുമോദിച്ചു. 1108 മേടം 24-ാം തിയതി വിവാഹം നടത്തണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. ഞാൻ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കും വിവരം അറിയിക്കാതിരുന്നില്ല.

IV

ഇനിയും ഞങ്ങളുടെ മംഗല്യകർമ്മത്തിനു മൂന്നു ദിനങ്ങളിൽ കൂടുതലില്ല. ഞാൻ പുത്തനായി വാടകക്കെടുത്ത മനോഹരഹർമ്മ്യത്തിൽ ചാരുകസാലയിൽ ചിന്താഗ്രസ്തനായി സ്ഥിതിചെയ്യുകയായിരുന്നു. മൂന്നു ദിവസങ്ങൾ എങ്ങിനെ കഴിക്കുമെന്നു എനിക്ക് അറിയുവാൻ പാടില്ല. വിവാഹാനന്തരം ആനന്ദമയമായി സമയം പോക്കേണ്ടതിനെപ്പററി ഞാൻ ചിന്തിച്ചു. മധുവിധു ഘോഷിക്കേണ്ട സ്ഥലം, വിധം മുതലായവ ഞാൻ ചിന്തിച്ചുറപ്പിച്ചു. മനഃപായസം നിറയെ ഭുജിച്ചു. അപ്പോൾ ആരോ കതകിൽ മുട്ടി. ഞാൻ കതകു തുറന്നു. അഞ്ചൽ ശിപായി ഒരു എഴുത്തു കയ്യിൽ വച്ചിട്ടു മറഞ്ഞു.

സംശയലേശമെന്യേ എഴുത്തു പൊട്ടിച്ചു താഴെക്കാണുന്നപ്രകാരം വായിച്ചു.

ചാലസ്റ്റേഷൻ
20-9-108.

മിസ്റ്റർ മേനോൻ,

താങ്കൾ ഒരു ബിരുദധാരി ആയിരുന്നിട്ടും ലോകത്തിന്റെ മെരട്ടുവിദ്യയിൽ അകപ്പെട്ടുപോയല്ലോ. ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടി വേഷപ്രച്ഛന്നനായി നടക്കുന്ന എന്നെ നിങ്ങൾ വിവാഹംചെയ്യുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയല്ലേ? കഷ്ടം! നിങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്തിന്? ഒരു പട്ടസാരിയും പൗഡറും

കള്ളച്ചിരിയും നിങ്ങളെ വശപ്പെടുത്തിയല്ലോ. ലോകത്തെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ അല്പംകൂടി പഠിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഈവിധ പ്രമാദങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകും.

എന്നു നിങ്ങളുടെ സോമ.
അഥവാ 302-ാം നമ്പർ സി. ഐ. ഡി.
അയ്യപ്പൻപിള്ള.

എഴുത്തു വായിച്ചതും ഞാൻ പുറകോട്ടു മറിഞ്ഞതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. രണ്ടു മണിക്കൂറുകൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകാണും. ഞാൻ എണീററു വിലപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കഷ്ടം! അപസർപ്പകവിദ്യയിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന അയ്യപ്പൻപിള്ളയായിരുന്നുവോ അതു്? 108-ൽ ആരംഭിച്ചു നടത്തിവന്ന നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭണസഹകാരികളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിയോഗിതനായിരുന്ന സി. ഐ. ഡി. ആയിരുന്നുവോ സോമ? ഹാ! ഞാൻ ആശാഹീനനായി.

സോമേ! സോമേ!!

ചില മലയാളശൈലികൾ

മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള പദദൌർല്ലഭ്യത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്നതിനായി പലരും പ്രയത്നിച്ചുതുടങ്ങീട്ടു കുറെ നാളുകളായെന്നതു മലയാളികൾക്കെല്ലാം അറിയാവുന്നതാണല്ലോ. സാങ്കേതികമായ ഓരോ അർത്ഥങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പദങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു നാം ആശയവിനിമയനം ചെയ്യുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള പദങ്ങൾക്കു വെവ്വേറെയുള്ള അർത്ഥങ്ങൾക്കു പുറമെ ചില പ്രത്യേക പദങ്ങളുടെ സമൂഹത്തിനു വ്യത്യസ്തമായ അർത്ഥങ്ങളും കല്പിക്കുക പതിവുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥം സാർവ്വത്രികമായി ഭാഷയിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം വിവക്ഷിതമായ അർത്ഥം ശക്തിയായും രസകരമായും മനുഷ്യമനസ്സിൽ സ്ഫുരിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള പദസംഘടനാവിശേഷം മാത്രമാണു്. ഈ വക പദസമൂഹങ്ങൾക്കാണു ശൈലികൾ എന്നു പറയുന്നതു്. ഒരു ഭാഷയിലെ ശൈലികളെക്കൊണ്ടു തന്നെ ആ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയും അതുപയോഗിക്കുന്നവരുടെ യോഗ്യതകളും ഏറെക്കുറെ നിർണ്ണയിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. എല്ലാവരും സശിരഃകമ്പം സ്വീകരിക്കത്തക്ക അർത്ഥങ്ങളുള്ള ശൈലികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനു പ്രതിഭാശാലികളായ സഹൃദയന്മാരെക്കൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളു. ജന്മനാ രസികന്മാരായ ചിലർ സന്ദർഭങ്ങളുടെ രീതിയനുസരിച്ചു ചിലപ്പോൾ പ്രത്യേക അർത്ഥങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചു ചില പദങ്ങൾ തട്ടിമൂളിച്ചാൽ അവയ്ക്കു ഒരു തന്മയത്വവും അർത്ഥസ്ഫുരണശക്തിയും കാണാറുണ്ടു്. ഒരു പക്ഷേ, ശൈലികൾ ഗദ്യസാഹിത്യതരുവിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന കവിതാകുസുമങ്ങളാണെന്നു പറയാം. ശൈലിപ്രയോഗങ്ങൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനു പ്രത്യേകമൊരാനന്ദം കൊടുക്കുന്നതിനും പുറമെ, അവയുടെ ശക്തിവിശേഷത്താൽ പിന്നീടൊരിക്കലും മറക്കാത്ത വിധത്തിലുള്ള അർത്ഥഗ്രഹണം നല്കുന്നതിനു സഹായകമായി ഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഇപ്പോൾ പ്രയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന ശൈലികൾക്കു പുറമെ, നാം സംഭാഷണഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതും രസകരങ്ങളും അർത്ഥഗർഭങ്ങളുമായ ചില ശൈലികളെക്കൂടി ഭാഷാപ്രണയികൾ അവരുടെ പൊതുസ്വത്തായി സ്വീകരിച്ചു ഗ്രന്ഥഭാഷയിലും ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കു അത്രത്തോളമെങ്കിലും ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങുന്നതാണല്ലോ. അതിനാൽ പരീക്ഷാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നതിലേക്കു, ചുരുക്കം ചില ശൈലികൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

൧. **വാലു ചുരുട്ടുക**—വാലുള്ള ജന്തുക്കൾക്കു വാൽ എത്രമാത്രം പ്രയോജനകരമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലല്ലോ. വള്ളത്തിനു അമരമെന്നതുപോലെ അതൊരു പ്രത്യേക ശക്തിയായി വർത്തിക്കുന്നു. വെള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന മത്സ്യങ്ങൾ വാലിന്റെ ശക്തിയാലാണു അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും തിരിയുന്നതു്. ശ്രീരാമനാൽ പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടെന്നു പറയുന്ന ആ മനോഹരജന്തുവിനെ, വൃക്ഷക്കൊമ്പുകളിൽ 'സർക്കസ്സ്' കളിക്കുന്നതിനും തൽസമയം താഴെ വീഴാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതു വാലല്ലാതെ മറെറന്താണു്? കടലും കരയും കീഴമർത്തിയിട്ടും മതിവരാതെ വായുവിനെപ്പോലും പിടിച്ചടക്കിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യപുംഗവനെ അടിച്ചു വീഴ്ത്തുന്നതിനുള്ള മുതലയുടെ ദുഷ്ടവിചാരം സാധിതമാകുന്നതു വാലിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു മാത്രമാണു. സംഗീതാത്മകമായ കളകൂജനത്താൽ ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു സാഫല്യം വരുത്തിക്കൊണ്ടു ആകാശദേശത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദം സഞ്ചരിക്കുന്ന പക്ഷിവൃന്ദങ്ങൾക്കു അവയുടെ വാലുകൾ വളരെ സാഹായികങ്ങളാണു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ വാൽ, ശക്തിയുടെ ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനമാണു്. പ്രകൃതിയെ പകർത്തുക എന്നതു മനുഷ്യപ്രകൃതമായതിനാലാണല്ലോ വിമാനങ്ങൾക്കും വാലുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു. മനുഷ്യൻ സംസാരത്തിലോ, പ്രവൃത്തിയിലോ ശക്തിയായി വർത്തിക്കുകയും തന്മൂലം മററുള്ളവരെ അല്പമെങ്കിലും ജയിച്ചുനില്ക്കയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവന്റെ വാലിന്റെ ശക്തി ശരിയായി പ്രയോഗിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാം. പക്ഷെ അതിൽ പരാജയം നേരിടുമ്പോൾ അവനു അല്പം ജാള്യതയും ക്ഷീണവും സംഭവിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണു അവൻ 'വാലു ചുരുട്ടി' എന്നു പറയുന്നതു. ഒരുത്തൻ വാലു ചുരുട്ടണമെങ്കിൽ മററാരുത്തൻ വാലു ചുരുട്ടിക്കയും വേണം.

൨. **പുലിവാലു പിടിപ്പിക്കുക**—വളരെ അപൂർവ്വമായി മാത്രം ജനസഞ്ചാരമുള്ള ഒരു വനത്തിൽകൂടി ഒരു മനുഷ്യൻ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി ഒരു പുലിയെ കാണുന്നതിനിടയായി. മററു ചില സംഗതികളിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നതിനാൽ പുലി അയാളെ കാണുകയുണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ടു ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്രാപിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചാൽ വലിയ വിഷമമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ, പുലിയുടെ വാൽ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ വേരിനിടയിൽകൂടി പുറത്തേയ്ക്കിട്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾക്കു വാലിൽ പിടിക്കുന്നതിനു ഒരു രസം തോന്നി. ഇതിലപ്പുറമുള്ള കുസൃതികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനു രസമുണ്ടാകുക സാധാരണമാണല്ലോ. എന്തിനധികം പറയുന്നു, അയാൾ പതുങ്ങിച്ചെന്നു വാലിൽ പിടികൂടി. പുലി പെട്ടെന്നൊന്നു ഞെട്ടി, ഉടൻ മുമ്പോട്ടൊന്നു കുതിച്ചു. നമ്മുടെ ചങ്ങാതി വിടുമോ! ക്രൂരനായ പുലി സാധുവായ മനുഷ്യനിൽനിന്നും രക്ഷപെടുവാൻ പെടുന്ന പാടുകണ്ടു അയാൾ വളരെ രസിച്ചു. ചിരിച്ചു. കുറെനേരം പിടിയും വലിയുമായപ്പോൾ അയാളുടെ കൈ കുഴഞ്ഞുതുടങ്ങി. വിട്ടാൽ പുലി വെറുതെ പോകുന്ന കാര്യം സംശയമാണു്. ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലാതെ അയാൾ കുഴങ്ങി. വളരെ നേരം ഈ ശോച്യാവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയതിന്റെ ശേഷം വേറൊരാൾ ആ വഴിയെ വരുന്നതു അയാൾ കണ്ടു. ഏതു തരത്തിലും ആ മനുഷ്യന്റെ സഹായം കൊണ്ടു രക്ഷപ്പെടാമെന്നല്ലേ അയാൾ വിചാരിച്ചതു്. സ്നേഹിതാ! ഈ പുലി

യെ ഇങ്ങനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു എനിക്കു വളരെ രസകരമായിരുന്നു. നിങ്ങൾക്കു വേണമെങ്കിൽ ഒന്നു നോക്കാം എന്നയാൾ പറഞ്ഞതോടുകൂടി മറ്റെയാൾക്കും രസം കേറിക്കഴിഞ്ഞു. അയാളെക്കൊണ്ടു പുലിവാൽ പിടിപ്പിച്ച ഉടനെ നമ്മുടെ ചങ്ങാതി പതുക്കെ നടകൊണ്ടു. പുതിയ ആൾ അവിടെ നില. ഇത്തരം പണികൾ മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ധാരാളം കാണാം. ആലോചനക്കുറവുകൊണ്ടോ, അജ്ഞതകൊണ്ടോ, ചില സംഗതികളിലുള്ള ഭ്രമം കൊണ്ടോ അഥവാ അന്യർ അബദ്ധത്തിൽ കിടന്നു പിടയുന്നതു കാണുന്നതിലുള്ള രസം കൊണ്ടോ എന്തോ, ചില മനുഷ്യർ താനേ ഓരോ ആപത്തുകളിൽ ചെന്നു ചാടുകയും, ഒടുവിൽ രക്ഷപ്പെടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം കാണാതെ വിഷമിക്കുമ്പോൾ തങ്ങളെപ്പോലുള്ള വിദ്വാന്മാരെ എങ്ങനെയെങ്കിലും അതിൽ വലിച്ചിട്ടിട്ടു ഒഴിഞ്ഞുകളകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനാണു 'പുലിവാലു പിടിപ്പിക്കുക' എന്നു പറയുന്നതു്. ലോകത്തിൽ പുലിവാലു പിടിച്ചിട്ടുള്ളവരുടെ സംഖ്യ വളരെയുണ്ടു്. പുലിവാലു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതിലധികം. ഇപ്പോഴും എത്രപേർ പുലിവാലു പിടിച്ചുകൊണ്ടു നട്ടം തിരിയുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ പുലിവാലു പിടിപ്പിക്കുന്നതു ഒരു വക സാമർത്ഥ്യമാണെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തന്നെയും അതു വലിയൊരു സാഹസം തന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു പുലിവാൽ പിടിക്കാതിരിക്കാൻ എല്ലാവരും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്.

൩. മഞ്ഞളരയ്ക്കുക—ഇതു പാചകവൃത്തിയുടെ ഒരംശമായി പലർക്കും പരിചയമുണ്ടെങ്കിലും പാചകവൃത്തിയുമായി ഈ ശൈലിക്കു ചിലപ്പോൾ മാത്രമേ ബന്ധം കാണുകയുള്ളു. ചിലരുടെ ബലഹീനതകളെയോ മൂഢപ്രവൃത്തികളെയോ മറ്റോ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് അവരെ മറ്റുള്ളവർ ഹസിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന ചാഞ്ചല്യം ഹേതുവായിട്ടു മുഖത്തു രക്തമയം കുറവാകുന്നു. ഏകദേശം മഞ്ഞളരച്ചു തേച്ചതുപോലെയുള്ള ഒരു നിറം മുഖത്തു വ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ അങ്ങനെയുള്ളവർ 'മഞ്ഞളരച്ചു' എന്നു മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നു. ഇതു വായിച്ചതുകൊണ്ടു് ആരും മഞ്ഞളരയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

അർത്ഥഗർഭങ്ങളും സരസങ്ങളുമായ അനേകം പുതിയ പുതിയ ശൈലികൾ ഏതൊരു ഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോഴും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതിനാൽ മലയാളികൾ അവിടവിടെയായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന ശൈലികളെ അപ്പപ്പോൾ തേടിപ്പിടിച്ചു കൊള്ളാമെന്നു തോന്നുന്നവയെ ഗ്രന്ഥഭാഷയിൽ സ്വീകരിച്ചു മലയാളഭാഷയെ പരിപോഷിപ്പിക്കേണ്ടതു ഭാഷാപ്രണയികളായ ഏവരുടേയും കടമ മാത്രമാകുന്നു.

P. M. Mathai, Mannoor
Class IV. Group I a.

അമ്മ

(എം. [illegible]. ഭാസ്കരൻ നായർ, ക്ലാസ്സ് III)

അവൾക്കു് ഏകദേശം ഇരുപത്തെട്ടു വയസ്സു പ്രായം വരും. കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു അവൾ നഗ്നതയെ ഒരുവിധം മറച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ സാധുവായ പുലയിയെ നമ്മുടെ കവികളുടെ കുഴൽക്കണ്ണാടിയിൽ കൂടി നോക്കിയാൽ കാണുന്ന വിധം ഞാനെഴുതാതിരിക്കുകയാണു് നല്ലതു്. സാക്ഷാൽ രൂപത്തെക്കുറിച്ചു ആകമാനം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒട്ടിയ കവിളും, കുഴിഞ്ഞ കണ്ണും, ചൊട്ടിയ വയറും എല്ലാംകൂടി അവൾ ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിന്റെ കേളീരംഗമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു ഒരിക്കലും അതിശയോക്തി ആകുകയില്ല.

അവളുടെ ഗൃഹാന്തർഭാഗത്തേക്കു ഒന്നു നോക്കുക. അയൽവക്കത്തെ ഒരു തമ്പുരാന്റെ വീടു കെട്ടിയപ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചതായ കുറേ കീറിയ ഓലയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അവൾ തന്നെ ഒരു ചെറ്റപ്പുര നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനും പുര എന്ന നാമധേയം ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ, വെയിലിൽ നിന്നോ മഴയിൽ നിന്നോ രക്ഷപ്പെടാൻ ആ പുര ഒരിക്കലും ഉപകരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരൊറ്റ മുറി—എന്തു്? മുറിയെന്നു പറയുന്നതു തന്നെ സാഹസം. അതിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ഒരു കോഴിയും അതിന്റെ മൂന്നു നാലു കുഞ്ഞുങ്ങളും; മറ്റൊരു മൂലയിൽ രണ്ടു വയസ്സു മാത്രം പ്രായം വരുന്ന അവളുടെ ഏക സന്താനം; വേറൊരു മൂലയിൽ രണ്ടുമൂന്നു ചട്ടിയുടെയും കലങ്ങളുടെയും അവശിഷ്ടങ്ങൾ, എന്നിവകൾ നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. കോഴിക്കാട്ടത്തിന്റെ അസഹ്യമായ നാറ്റം കൊണ്ടു അതിനകത്തു കയറുവാൻ ഒരു മനുഷ്യന്റെയും മനസ്സു അവനെ അനുവദിക്കുകയില്ല. ആ ചെറുപൈതലിന്റെ ലാളനാപാത്രങ്ങളായ കോഴികൾ പരുന്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ എന്നും ഓരോന്നു കുറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അന്നെല്ലാം ആ കുട്ടി വാവിട്ടു നിലവിളിക്കുകയും ചെയ്യും. സാധു കുട്ടി! നിയതിയുടെ ക്രൂരദൃഷ്ടി നിരാലംബരായ പാവങ്ങളുടെ നേരെ മാത്രമേ പതിക്കാറുള്ളു എന്ന വാസ്തവം ആ കുട്ടി അറിയുന്നുണ്ടോ?

ഈ കുടുംബത്തിന്റെ ജീവസന്ധാരണമാർഗ്ഗം അറിയാൻ എന്റെ ചില സ്നേഹിതന്മാർക്കെങ്കിലും ആഗ്രഹം കാണാതിരിക്കുമോ? അധികംപേർക്കും ദേഷ്യമോ, പുച്ഛമോ, അതോ വെറുപ്പോ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. അതേ, തൊഴിലാളിയുടെ ജീവരക്തം കുടിച്ചു വളരുന്ന മുതലാളിമാരുടെ സന്താനങ്ങളാണു് സർവ്വകലാശാലാബിരുദാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും. അവൾക്കു നിത്യവും പ്രഭാതത്തിൽ തന്റെ തമ്പുരാന്റെ വീട്ടിൽ വേലയ്ക്കു പോകണം. എന്നെങ്കിലും അവിടെ വേലയ്ക്കു ചെന്നില്ലെങ്കിൽ അയാളിൽനിന്നു അവൾക്കു കിട്ടുന്ന ശിക്ഷ ഭയങ്കരമായിരിക്കും. പ്രഭാതം മുതൽ സന്ധ്യവരെ അവിടെ പറമ്പു നനാക്കുക, പുല്ലു പറിക്കുക, കന്നുകാലികളെ തീറ്റുക എന്നിത്യാദി സകലവിധ ജോലികളും നോക്കിയാൽ, അവിടുത്തെ കാര്യസ്ഥൻ അവൾക്കു കുറേ നെല്ലു കൊടുക്കും. വെള്ളിയാഴ്ച, ചൊവ്വാഴ്ച എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ, അറ തുറക്കുകയില്ല എന്നു പറഞ്ഞു അവൾക്കു കൂലി കൊടുക്കാതെയും ഇരിക്കും. ഈ നെല്ലു കിട്ടിയാൽ തന്നെ അവളുടെ സ്ഥിതി എന്തു്? അതു പുഴുങ്ങാൻ പാത്രമോ, ഉണക്കാൻ ആളോ, കുത്താൻ ഉരലോ അവൾക്കില്ല. സാധാരണയായി അവൾ ആ നെല്ലു് അയൽവക്കത്തുള്ള ഒരു ക്രൂരനായ കച്ചവടക്കാരന്റെ ഹോമകുണ്ഡത്തിൽ അർപ്പിച്ചു പ്രതിഫലമായി കിട്ടുന്ന നാഴി അരിയും കുറച്ചു ഉപ്പും മുളകും വാങ്ങും. വല്ല വേലിയുടെയും അവശിഷ്ടംകൊണ്ടു ഒരുവിധം അരി തിളപ്പിച്ചു അവൾ തന്റെ ഓമനസ്സന്താനത്തിന്റെ വയറു നിറയ്ക്കും. കുറച്ചു ചോറു അടുത്ത ദിവസത്തേക്കു വെച്ചിട്ടു ബാക്കിയുള്ള ചോറും കഞ്ഞിവെള്ളവും കൊണ്ടു അവളും ഒരുവിധം വയറു നിറയ്ക്കും. കുട്ടിയുടെ വയറു നിറയുമ്പോൾ തന്നെ അവളുടെ വിശപ്പു താനേ മാറി വന്നിരുന്നതിനാൽ പട്ടിണി കിടക്കണമല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ചു അവൾക്കു ദുഃഖിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. കുട്ടിക്കു ആറു മാസം പ്രായമാകുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ അതിന്റെ പിതാവു മരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ കുട്ടിയെ നോക്കാൻ അവൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പക്ഷേ

Naturally I was   I moved a step back trembling w

ആ കുട്ടിയെ ദർശിക്കുന്നതു തന്നെ അവൾക്കൊരു മഹോത്സവമാണ്. ആ കുട്ടിയെ മടിയിൽ എടുത്തു വെക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മുഖം രോമാഞ്ചത്താൽ വികസിക്കും. അവൾ അറിയാതെ തന്നെ ഒരു പുഞ്ചിരി അവളിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടും. ആ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖത്തു ഒരു ഇളം ചുംബനം അർപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്വർഗ്ഗലോകത്തിന്റെ പരിധിയേയും അതിക്രമിക്കുന്ന ഒരു ആനന്ദം അനുഭവിക്കും. അവൾ ജനിച്ചതു്, അവൾ ജീവിക്കുന്നതു്, അതേ, അവൾ മരിക്കുന്നതും തീർച്ചയായും ആ കുട്ടിയ്ക്കു മാത്രം വേണ്ടിയായിരിക്കും.

കർക്കടകമാസത്തിലെ കറുത്ത വാവിനു ഇനിയും മൂന്നു നാലു ദിവസങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അന്നും നമ്മുടെ സാധുപുലയി പതിവുപോലെ തമ്പുരാന്റെ വീട്ടിൽ വേലയ്ക്കു പോയി. സന്ധ്യയായിട്ടും അവൾ മടങ്ങി എത്തിയില്ല. മഴയാണെങ്കിൽ അത്യുഗ്രമായി പെയ്യുന്നു. ഇരുട്ടും സർവ്വത്ര ബാധിച്ചു. മുട്ടോളം വരുന്ന ചെളിക്കുണ്ടാകുന്ന ചെററപ്പുരയിൽ ഒരു ബാലൻ എന്തോ മഹത്തായ ഒരു സംഗതി പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അതേ, പതിവായി സന്ധ്യക്കു മുമ്പു വരുന്ന അവന്റെ മാതാവു് ഇന്നു ഇരുട്ടിയിട്ടും വന്നില്ല. അയൽപക്കത്തെ പട്ടികളുടെ ഒച്ച ആ കുട്ടിയെ കിടുകിടാ വിറപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അത്യുഗ്രമായ തണുപ്പുമൂലം ഇരിക്കുന്ന നിലത്തുനിന്നു് എഴുനേല്ക്കാനുള്ള ത്രാണി ആ കൊച്ചനില്ല. ആ കൊച്ചൻ അമ്മേ! അമ്മേ! എന്നു ഉച്ചത്തിൽ വിളിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ആ വിളി കേൾക്കാൻ ലോകത്തിൽ ആരും ഇല്ല. നിർദ്ദയരായ വഴിപോക്കർ അതു ശ്രദ്ധിക്കുന്നേ ഇല്ല. പന്തുകളിയും കഴിഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു പോകുന്ന ചില പള്ളിക്കൂടംകുട്ടികൾ ആക്ഷേപസ്വരത്തിൽ അമ്മ! അവന്റെ അമ്മ! എന്നു രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടു അവരുടെ വഴിക്കു പോയി. ആ കുഞ്ഞിനെന്തു മനസ്സിലാകും? ഓരോ കാലൊച്ചയും തന്റെ അമ്മയുടെ വരവാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു ആ കുഞ്ഞു് ആശ്വസിക്കും. അല്പസമയത്തിനുള്ളിൽ അതു കേൾക്കാതാകും. കുഞ്ഞു വീണ്ടും നിരാശയ്ക്കു വശംവദനായി വിളിതുടങ്ങും. അവസാനം, അമ്മേ! അമ്മേ! എന്നു വിളിച്ചു് ആ കുഞ്ഞു കരയുവാൻ തുടങ്ങി. അതു കേൾക്കാൻ മാത്രം ആളുകൾ ഇല്ല. വിസ്തൃതമായ അംബരത്തിൽ അവന്റെ ഒച്ചകൾ ലയിച്ചു. പക്ഷെ ചില ചീവീടുകൾ അവനെ അനുകരിച്ചു. അപ്പോൾ ഉണ്ടു് "നിന്റെ അമ്മ വണ്ടിക്കേറി ചത്തു; നാളെ കാലത്തോ മറേറാ നിനക്കു കുറെ കഞ്ഞി തരാം" എന്നു് ഒരു ശബ്ദം അവന്റെ ചെവിയിൽ പതിച്ചു. അതേ, അതു വാസ്തവംതന്നെ. തമ്പുരാന്റെ കാര്യസ്ഥന്റെ ഉദാസീനതയാൽ നെല്ലു കിട്ടാൻ ഇരുട്ടിപ്പോയതിനാൽ, അതിയായ ഇരുട്ടത്തു തന്റെ കുട്ടിക്കു കുറച്ചു മരച്ചീനിയും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു അവളുടെ കുടിലിലേക്കു തിരിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ പുറത്തു് ഒരു ബസ്സുകയറി. അയ്യോ! എന്റെ കുഞ്ഞു് എന്ന ദയനീയരോദനത്തോടുകൂടി അവൾ പരലോകം പ്രാപിച്ചു.

ആ സാധുക്കുഞ്ഞിനു ഇതു കേട്ടിട്ടും യാതൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ചത്തു ചത്തു എന്നു തന്റെ അമ്മ പറഞ്ഞു് അവൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ചത്താൽ പിന്നെ തിരിച്ചുവരികയില്ലെന്നും സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകുമെന്നും അവൻ തന്റെ മാതാവിന്റെ അടുക്കൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിചാരങ്ങളെല്ലാം അവനു ഓർമ്മവന്നു. നിരാലംബനും നിരുന്മേഷനും ആയ അവൻ ചാടി എഴുനീററു. അമ്മേ എന്നുള്ള ദയനീയവിളിയോടുകൂടി അവൻ നടന്നു. അവനു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുള്ള വഴി കാണണം. ആരോടു അവൻ ചോദിക്കും? ആരു പറഞ്ഞുകൊടുക്കും? നേരമാണെങ്കിൽ പത്തുമണി കഴിഞ്ഞു. കുട്ടിക്കു വയസ്സോ രണ്ടരമാത്രം. അയൽവക്കങ്ങളിലുള്ള ആളുകൾ എല്ലാം നല്ല ഉറക്കമായി. അഥവാ ഉറങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ഇവന്റെ വിളിക്കു ഉത്തരം പറയുന്നതു അവർക്കു തന്നെ കുറവല്ലേ? അവൻ അമ്മേ! അമ്മേ! എന്ന വിളി നിർത്തുന്നില്ല. വഴിയാണെങ്കിൽ നിശ്ചയവുമില്ല. പക്ഷെ അവന്റെ പാദങ്ങൾ അതിശീഘ്രത്തിൽ മുന്നോട്ടു പോകുന്നുണ്ടു്. കൂരിരുട്ടത്തു സംഗീതരസത്തിൽ ആസ്വദിച്ച ചീവീടുകൾ അവന്റെ വിളിക്കുത്തരം പറയുന്നില്ല. അവന്റെ വിളികൾ യാതൊരു ലക്ഷ്യവും ആലംബവുമില്ലാതെ അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ അലഞ്ഞു മറഞ്ഞു. ഇടറിയ തൊണ്ടയിൽ കണ്ണുനീർ തൂകിക്കൊണ്ടു അമ്മേ! അമ്മേ! എന്നു അവൻ വീണ്ടും വിളിച്ചു. മൃഗങ്ങളുടെ ഒച്ച അവനെ ഭയപ്പെടുത്തി. പക്ഷെ അവന്റെ ലക്ഷ്യം ഏതു്? "അമ്മ." ഘോരമാരിക്കോ, മിന്നൽപിണരിനോ അവനെ തടുത്തുനിർത്താനുള്ള ശക്തിയില്ല. അവൻ നിരുന്മേഷനോ, നിരാശാവശംവദനോ, ശക്തിഹീനനോ ആകുന്നില്ല.

സമയം ഏകദേശം അർദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കാർമേഘപടലം സ്വല്പനേരം വിശ്രമമെടുക്കാനെന്നവണ്ണം നിശ്ചേഷ്ടമായി ആകാശത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ കൂടി. അർദ്ധാകൃതിയിലുള്ള ചന്ദ്രബിംബം ഭൂമിയിലേക്കു തന്റെ കിരണങ്ങളെ പൊഴിച്ചു തുടങ്ങി. വൃക്ഷലതാദികളെ അടിച്ചുലച്ച ഉഗ്രമാരുതൻ നിശ്ചേഷ്ടനായി. നമ്മുടെ കുഞ്ഞിന്റെ മുഖം ആനന്ദംകൊണ്ടു വിളങ്ങിത്തുടങ്ങി. പക്ഷെ അമ്മേ! അമ്മേ! എന്ന വിളി മാത്രം നില്ക്കുന്നില്ല. അവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ കവാടം ദർശിച്ചോ? തന്റെ പ്രിയമാതാവു സന്തോഷഹസ്തങ്ങളാൽ അവനെ വിളിക്കുന്നുണ്ടോ? എന്തോ? അവന്റെ അന്തരാത്മാവിനോടു ചോദിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കൊരു മറുപടി കിട്ടിയേക്കും. അവൻ അവന്റെ വിളിയുടെ ഒച്ച കുറയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ നേരിയസ്വരത്തിലുള്ള അമ്മേ! അമ്മേ! എന്ന വിളി ഇപ്പോഴും നിന്നിട്ടില്ല.

അമ്മേ............അമ്മേ.......

മൌനശബ്ദാന്തരാളം

നാദപരിമാണത്തിനു താഴ്ന്നോ ഉയർന്നോ ഒരു സീമ കല്പിക്കുന്നതു സുകരമല്ല. ലോകം മൌനമായോ ശബ്ദബഹുലമായോ ശ്രവണഗോചരീഭവിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതു താരതമ്യബുദ്ധിമൂലമല്ലാതെ വാസ്തവഗ്രഹണത്താലാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇതേവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശബ്ദത്തെ അതിശയിക്കുന്ന പൌഷ്കല്യം അടുത്തൊരു നാദത്തിനുണ്ടാകാം; അപ്രകാരം മൌനത്തിനു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനേക്കാൾ സൂക്ഷ്മതരമായ ഒരവസ്ഥയുണ്ടാകാം. ശാന്തതമമായിരിക്കുന്ന ഒരു നിശീഥിനിയിൽപോലും ഗംഭീരമായ നികാണം സംഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു ചെറിയ വടി വായുവിൽ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഗണ്യമായ ധ്വനിയുണ്ടാകുന്നതാണല്ലോ. ധിഷണാതീത പരിണാഹത്തോടു കൂടിയ ഈ ഭൂപിണ്ഡം നിമിഷേന നാലുകാതം പ്രതിധാവനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എപ്പോഴാണു പൂർണ്ണമായ മൌനമുണ്ടായിരിക്കുക? ഇതുപോലെയാണു അതിശബ്ദത്തിന്റെയും സ്വഭാവം. സർവ്വദാ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചന്തകളുടെ അരികിലുള്ള മുറികളിലിരുന്നു നിരന്തരം തീവ്രമായി ചിന്തിക്കുന്നവ

ക്കു അവിടെ നാം ശ്രവിക്കുന്ന ഘോരനിനാദം മൌനസമാനമാണെന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന വികാരഭേദങ്ങളെല്ലാം താരതമ്യംകൊണ്ടും പരിചയത്തിന്റെ അല്പതാനല്പതാനുസരിച്ചും ലഘുവായോ ഗുരുവായോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവയാണെന്നു്. ഈ മാതിരി ഒരനുഭവം, മനുഷ്യജീവിത മഹാഗ്രന്ഥത്തിന്റെ താളുകൾ മറിച്ചു സ്ഥാലീപുലാകന്യായേന നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന മഹാന്മാരുടെ മുമ്പിൽ പോലും പലപ്പോഴും ആവിർഭവിക്കുന്നതും, എന്നാൽ അവർ അതിനെ അന്നന്നു ഗർഭഹത്യചെയ്യുകയാൽ അതിന്റെ രാക്ഷസരൂപം നമുക്കു ദൃഗ്ഗോചരമാകാത്തതുമാകുന്നു.

കലാലയവിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഗംഭീരമായ ലൌകികമണ്ഡപത്തിൽ ആരോഹണം ചെയ്യുവാൻ കാലെടുക്കുമ്പോൾ അസ്മാദൃശന്മാരായ യുവാക്കന്മാൎക്കും പൂർവ്വഖണ്ഡികയിൽ സൂചിപ്പിച്ച ഒരനുഭവമുണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ല. ഇപ്പോൾ കാണിക്കുന്ന കോമാളിത്തങ്ങളെല്ലാം ഒരുകാലത്തു നമുക്കു കുണ്ടാമണ്ടിയായി തോന്നാവുന്നതാണു്. ഭൂതചിന്ത നമുക്കു "ഭൂത"ചിന്തയായിത്തീൎന്നേക്കാം. മനസ്സിന്റെ നൈൎമ്മല്യം—അതു പൂൎണ്ണമോ അപൂൎണ്ണമോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ—മനസ്സിന്റെ നൈൎമ്മല്യം നിരന്തരം ഏകഭാവത്തിലിരിക്കയാണെങ്കിൽ ജീവിതസംതൃപ്തിക്കു ഒരുത്തമ കാരണമായിരിക്കും. പണ്ടൊരിക്കൽ നാം ന്യൂനഗുണന്മാരായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുവാൻ സന്ദൎഭമുണ്ടാകുന്നതു ബുദ്ധിയല്ല. അങ്ങനെ സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള സച്ഛ്രമങ്ങൾക്കു പീഠികയായി എന്തെല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴിയും? അവ കളരിക്കകത്തുവച്ചുതന്നെ കൈകാൎയ്യംചെയ്യാവുന്ന സംഗതികളാണോ?

ഈ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങളുടെയും ഉത്തരങ്ങൾ ശക്തിയായി ഉച്ചരിക്കേണ്ടതാണ്. ആശാസ്യമായ ഭാവിപരിപാടിക്കു അവശ്യമായ സകലതും നമുക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയും; ഈ കെട്ടിനകത്തു വച്ചു മാത്രമേ പൂൎണ്ണമായി ചെയ്യാൻ സാധിക്കയുമുള്ളു. തന്റെ സത്യാന്വേഷണ ശ്രമങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഗാന്ധിജി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നോക്കുക: "ഹോസ്റ്റൽജീവിതം അപൂൎണ്ണമാണു്; അവിടെ വീട്ടിൽവച്ചു ലഭിക്കുന്ന സംസ്കാരം അനവാപ്യമാകുന്നു." ഇങ്ങനെ മഹാത്മാ പറയണമെങ്കിൽ പറഞ്ഞതു ആവരണം കൂടാത്ത ഒരു വാസ്തവം മാത്രമായിരിക്കണം. എങ്കിലും സംഗതികളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കാതിരിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ശ്രമം മതിയാകുന്നതാണെന്നാണു് ഇവിടെ എഴുതുവാനുള്ളതു്. പത്തു പതിനാറു വൎഷം സ്വഭവനങ്ങളിൽ നിൎമ്മലമായ സ്നേഹത്തിന്റെ കൈകളിൽ വളൎന്നിരുന്ന നാം ഹോസ്റ്റലിൽ വന്നു ഇരുപത്തൊമ്പതിനായിരം മണിക്കൂർ കാലത്തേക്കു ഒരുമിച്ചു താമസിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽപോലും തിരികെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതു അന്യോന്യസ്പൎദ്ധയും, ദുരഹങ്കാരവും, ദുശ്ശീലവും മാത്രമാണു്. ഇതു ശുക്രനെ കേതുവാക്കുന്ന ഒരു ദുരനുഭവമാകുന്നു.

ഓരോരുത്തനും ചങ്ങാതിയെക്കാൾ മിടുക്കനാകുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അയാളെക്കാൾ മണ്ടനായിരുന്ന അവസ്ഥയിലേക്കു ഭ്രംശിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണു നമ്മുടെ നടത്തയെ എപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്ന മി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണനെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നതെന്നു അയാൾ രഹസ്യമായി ഈ ലേഖകനോടു പറയുകയുണ്ടായി. കോമൻ കൊച്ചുമന്മൽ ധരിച്ചു കണ്ടാൽ കൊച്ചാണ്ടി കൊഴുത്ത മന്മൽ വാങ്ങിക്കയായി; തങ്കൻ തല ഒരു വശത്തേക്കു ചാച്ചു നടന്നാൽ തങ്കപ്പൻ രണ്ടു വശത്തേക്കു മാട്ടിയോടുകയായി; കുട്ടൻ ഒരു പാത്രം അസഭ്യം വിളമ്പിയാൽ കുട്ടപ്പൻ രണ്ടു പാത്രം കോരി വിളമ്പും. ഞാൻ ഒരാളോടു സ്നേഹിച്ചു സംസാരിച്ചാൽ മറ്റൊരാളോടു അത്രയും സ്നേഹം കാണിച്ചു കൂടാ. പ്രഥമഖണ്ഡികയിൽ ഉപന്യസിച്ചതുപോലെ മണ്ടത്തനത്തിനും സീമയില്ലാത്തതിനാൽ നമ്മുടെ വാസ്തവഗതി പടിപടിയായി കീഴ്പോട്ടേക്കാണെന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം മഠയരായിപ്പോകുമ്പോൾ ചിലർ ചെയ്യാറുള്ളതു കേവലം രണ്ടു പരിഹാരങ്ങൾ മാത്രമാണു്. ഒന്നുകിൽ മൌനമായിരിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അധികം ശബ്ദിക്കുക. ഇതു രണ്ടും വാസ്തവത്തിൽ ബുദ്ധിഭ്രമത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണല്ലോ. മൌനശബ്ദാന്തരാളത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോകുവാൻ ആൎക്കു കഴിയുന്നുവോ അയാൾ മാത്രമേ ബുദ്ധിപൂൎവ്വം പ്രവൎത്തിക്കുന്നുള്ളു. അതിമൌനം കപടഭക്തിയുടെയും, അതിശബ്ദം അന്തസ്സാരവിഹീനതയുടെയും വക്കീലന്മാരായിട്ടാണു സാധാരണ ധരിക്കപ്പെടുന്നതു. മൌനം ഭയഹേതുകമാണു; നിശ്ശബ്ദമായിരിക്കുമ്പോളാണല്ലോ നമുക്കു പ്രേതപിശാചങ്ങളെ കാണുന്നതായി തോന്നുന്നതും ഭയമുണ്ടാകുന്നതും. അതിശബ്ദം ശ്രദ്ധാഛേദകമാകും; ലഹളയ്ക്കിടയിൽ ശ്രദ്ധവച്ചാലോചിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. നാം എന്തുമാത്രം വലിയവരാണെന്നു മറ്റൊരുവനു ശരിക്കു മനസ്സിലായാൽ മാത്രമേ അന്യോന്യവ്യാപാരം സ്നിഗ്ദ്ധമായിരിക്കൂ. എപ്പോഴും നമ്മുടെ കഴിവുകൾ ഏറെക്കുറച്ചിൽ കൂടാതെ അന്യനു വായിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമായിരിക്കണം. നവരസങ്ങളിൽ പത്താമത്തേതിനെപ്പറ്റിയറിയാമോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ "Yes, Sir" മൂളി വിടുവാൻ നാം തയാറാണല്ലോ! ഈ മാതിരി ശീലം പാപകരമായ ആത്മവഞ്ചന മാത്രമാണെന്നു അതിശയോക്തി കൂടാതെ പറയാം.

ഇനിയും, നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതത്തിലും ഈ മുമ്പറഞ്ഞ അന്തരാളഗതിയെ അനുഗമിക്കാൻ ഇപ്പോഴെ ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളേണ്ടതാണെന്ന വസ്തുത സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബഹളം കൂട്ടുന്ന ശീലം നമുക്കുണ്ടല്ലോ. എങ്കിലും കാലക്ഷേപത്തെ മുൻനിൎത്തിച്ചെയ്യുന്ന ജോലിയനുസരിച്ചു ഉൽകൃഷ്ടതയോ നികൃഷ്ടതയോ കല്പിക്കേണ്ടതാണെന്ന അഭിപ്രായത്തെ നമ്മുടെയിടയിൽനിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്യണം. സോഷ്യലിസം പ്രയോഗത്തിൽ വരുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ അപ്പോൾ മാത്രമാണു്. ഭൃത്യൻ ജീവിക്കുമ്പോലെ യജമാനനു ജീവിക്കുവാൻ മനസ്സില്ല. ബിരുദം എടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ ൭൫-കയിൽ കുറഞ്ഞ ശമ്പളം സ്വീകരിക്കുവാൻ മടിയാണു. ആത്മാഭിമാനത്തെ ആകൎഷിച്ചമത്താത്ത ഏതു ജോലിയും ചെയ്തുകൂടെന്നുണ്ടോ? ഉദ്യോഗത്തിനു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു വേണ്ടിയല്ല, അറിവിനെ ലാക്കാക്കി മാത്രമാണെന്നു പ്രസംഗിച്ചു ഗ്രാമോദ്ധാരണം മുതലായവയ്ക്കു കാപ്പുകെട്ടി വിഡ്ഢിവേഷം കളിക്കുന്ന ചില മുനികളുടെ കഥയാണു ഏറെക്കഷ്ടം! ആ വകക്കാരുടെ പാദങ്ങളെയും പെട്ടെന്നു നമസ്കരിച്ചു വിട്ടേക്കണം. ആദായം തുച്ഛമാണെങ്കിലും തൃപ്തികരമായി കൃത്യം നിൎവ്വഹിച്ചു, വരവിനൊത്തു ചെലവു ചെയ്യുവാൻ ഇപ്പോഴെ മനസ്സുവയ്ക്കണം. ഇങ്ങനെ, അനാവശ്യത്തിൽ തലയിടാതെ മൌനത്തിനും ശബ്ദത്തിനുമിടയ്ക്കു മന്ദമധുരമായ ഒരു ഗാനാലാപത്തോടുകൂടി ഹോസ്റ്റലിലും അതു വിട്ടും ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു സമ്പൂൎണ്ണഫലം കരഗതമാകുമെന്നു അസംശയം അനുമാനിക്കാം. ഇവിടെ എഴുതിപ്പോയതിൽ മിക്കതും ദോഷൈകദൃഷ്ടികളാൽ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടതാണെന്നു സംശയമുണ്ടാകാം! എങ്കിലും, വാസ്തവത്തെ അതേ മാതിരി ഉച്ചരിക്കുന്നതു പാപമല്ലാത്തതിനാലും, നമ്മുടെ

Naturally I was   I moved a step back

നാനാമുഖമായ നടപടികൾക്ക ഒരു പരിഷ്കരണം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു വിശ്വാസമാകയാലും ഇത്രയും തുറന്നു പറയേണ്ടി വന്നതാണ്.

K. V. Rama Chandra Pai.
പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

പൊട്ടാറായ അഗ്നിപർവ്വതം

(By Alexander Cherian,
Class I. Gr. III)

ആധുനിക രാഷ്ട്രീയലോകത്തെ സൂക്ഷ്മമായി സംവീക്ഷണം ചെയ്യുന്ന ഒരു നിരീക്ഷകനു അതു വെന്തു നീറി പൊട്ടാറായിരിക്കുന്ന ഒരു അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ നിലയിലെത്തിയിരിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് പതാകയുടെ കീഴിൽ സ്വച്ഛന്ദം സ്വൈരജീവിതം നയിക്കുന്ന ഭാരതീയരായ നമുക്കു സംഗതികളെപ്പററിയുള്ള തിഷ്ണതയും, സംഭീതിയും, വളരെ പരിമിതമാണ്. ഭാരതീയർക്കു യുദ്ധസംഭ്രാന്തിക്കോ സമരസംഭീതിക്കോ യാതൊരു ആവശ്യവുമില്ലാത്ത ഒരു നിലയാണുള്ളതു്. സ്വരാജ്യസംരക്ഷണാർത്ഥം പ്രസ്താവ്യമായ യാതൊരു പരിശ്രമവും നമുക്കു ചെയ്യേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ മററു രാജ്യങ്ങൾ ആസന്നഭാവിയിൽ സംഭവിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ഘോരസമരത്തിനുള്ള സകല സജ്ജീകരണങ്ങളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അഖിലരാഷ്ട്രങ്ങളും ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ മാറെറാലികൊണ്ടു തരളിതമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. എവിടെയും ഭയസംഭ്രാന്തരായ ജനസാമാന്യത്തെയും, നിശിതമായ സമരകരാളത്തിന്റെ മിന്നലിൽ സംഭീതരായി ആത്മരക്ഷണാർത്ഥം അക്ഷീണയത്നം ചെയ്യുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളേയും കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നു. അഖിലലോകരും ഒരു ഭയങ്കരയുദ്ധത്തെ അനുനിമിഷം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു കാലം കഴിക്കുന്നു. വെടിമരുന്നു, തോക്ക്, ബോംബു ആദിയായ യുദ്ധോപകരണങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനു ലോകം ബദ്ധശ്രദ്ധമായിരിക്കുന്നു. ഗവമ്മെൻറുകൾ കടമായി വാങ്ങിക്കുന്ന സംഖ്യക്കു കണക്കില്ല. എന്തിനധികം പറയുന്നു? ആധുനികലോകം നിരാശാജനകമായ ഒരു അവസ്ഥയിലാണു വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്നതു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ആശങ്കകൾ അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കയില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആധുനികലോകം ഒരു മഹാഗർത്തത്തിന്റെ വക്കിലാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു. രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കലഹങ്ങൾ ദൈനംദിനം അഭിവൃദ്ധമായി വരുന്നു. എവിടെയും, ഐക്യതയിലും പരിപൂർണ്ണ സമാധാനത്തിലും കഴിയുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കംതന്നെ.

ലോകസമാധാനതരുവിന്റെ കണ്ണു കോടാലികളെന്നു സമാധാനകാംക്ഷികൾ സംബോധന ചെയ്യുന്ന രണ്ടു ശക്തികളാണു ജമ്മനിയും ഇററലിയും. മഹായുദ്ധംമൂലം സഹിക്കേണ്ടതായി വന്ന അനവധി നഷ്ടങ്ങൾക്കും ദുരിതങ്ങൾക്കും പരിഹാരമുണ്ടാക്കി, നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ രാജ്യങ്ങളെ വീണ്ടെടുത്തു, അന്യരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അന്യാദൃശ ശക്തിമത്തായ ഒരു സ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള അത്യാശയോടുകൂടെ കഴിയുന്ന ജമ്മൻകാരും അവരുടെ നേതാവായ ഹിററ്ലരും, ആശാസാഫല്യത്തിനു വേണ്ടി ലോകസമാധാനത്തെ തുണവൽഗണിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.

ഫ്രാൻസും ജമ്മനിയും തമ്മിൽ സ്വരച്ചേച്ചയില്ലാതെ ആണല്ലോ ഇപ്പോൾ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. എന്തെങ്കിലും നിസ്സാരസംഗതിക്കു വേണ്ടി അത്യാസന്നഭാവിയിൽ ജമ്മനിയും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ ഒരു സംഘട്ടനം ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള വസ്തുത നിർവ്വിവാദമത്രെ. തൽസന്ദർഭത്തിൽ പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും ബ്രിട്ടനു ഇടപെടേണ്ടതായി വരും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ ൧൯൧൪-ലെ മഹായുദ്ധം ഇരട്ടിയായി ആവർത്തിക്കുകയായിരിക്കും. അതിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ സാമാന്യദൃഷ്ട്യാ അഗോചരമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതും നിശ്ചയമാണ്. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ള അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെയിരിപ്പാൻ ബ്രിട്ടൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ശ്രമങ്ങൾ എത്രകണ്ടു ഫലവത്തായിത്തീരുമെന്നുള്ള വസ്തുത കണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെ ബ്രിട്ടനു ഭീതികരമായ മറെറാരു ശക്തിയാണു ഇററലി. സർവ്വാധിപതിയായ മുസ്സോളിനിയുടെ അഭീഷ്ടസംസാധകത്തിനു വേണ്ടി ലോകം അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരുന്ന അനത്ഥങ്ങൾ അനിശ്ചിതങ്ങളാണ്. സാമ്രാജ്യസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി ഏതു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാൻ ഇററലിക്കാർ സന്നദ്ധരാണ്. മുസ്സോളിനിയാകട്ടെ, അന്യാദൃശമായ ഒരു മഹൽസ്ഥാനത്തിൽ ഇററലിയെ ഉയത്തുവാൻ സർവ്വാത്മനാ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു ഈ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായ ഇററാലോ-അബിസീനിയൻ യുദ്ധംതന്നെ ഇതിനു മകുടോദാഹരണമാണ്. അബിസീനിയാ കൈവശപ്പെടുത്തിയശേഷം കിഴക്കോട്ടു അക്രമണം നടത്തണമെന്നും ഇററലിക്കു ആഗ്രഹമില്ലാതില്ല. ആകപ്പാടെ ഈ രണ്ടു ശക്തികളും ലോകത്തെ വിറപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കയാണ്. ബ്രിട്ടനു എങ്ങനെയും സമാധാനം പാലിച്ചു് ഇററലി, ജമ്മനി ആദിയായ ശക്തികളുമായി രഞ്ജിപ്പിൽ വത്തിക്കുന്നതിനു വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ടു. ഇതു എത്രമാത്രം സാദ്ധ്യമാകുമെന്നു കണ്ടറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജപ്പാനിലെയും ചൈനായിലെയും സ്ഥിതിഗതികളും ആശങ്കാവഹമത്രെ. ജപ്പാന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു ചൈനാ എന്നു വിധേയമാകുമെന്നു ലോകം സോൽക്കണ്ഠം വീക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങുമിങ്ങും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതുമായ ചില നിസ്സാരഭിന്നതകൾ അനതിദൂരഭാവിയിൽ ഒരു ഭയങ്കരമായ ചൈനാ-ജപ്പാൻ മഹാസമരത്തിൽ അവസാനിക്കുമെന്നാണു പലരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. തൻമൂലം ഉണ്ടാകുന്ന വിപത്തുകളും ലോകം കണ്ടറിയേണ്ടതായിവരും.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു മഹാവിനാശത്തിന്റെ നാന്ദിയെന്നതുപോലെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വിപ്ലവങ്ങളും ആഭ്യന്തരലഹളകളും നാം കാണുന്നുണ്ടു്. സുദീഘമായി സമാധാനമനുഭവിച്ചിരുന്ന സ്പെയിനിൽ ഇപ്പോൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭയങ്കരമായ ലഹള പല മഹാവിപത്തുകൾക്കും ഹേതുഭൂതമാണ്. ഈ മഹാ വിപ്ലവത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അന്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ ജിജ്ഞാസാപൂർവ്വം കാത്തിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെയാണു പല സ്ഥലങ്ങളിലെയും സ്ഥിതി. അറബികളും യൂദന്മാരും തമ്മിൽ ലഹളയാരംഭിച്ചിട്ടു കുറച്ചുനാളുകളായി. അതു ലോകസ്ഥിതിയിൽ എന്തെല്ലാം അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ വരുത്തുന്നുവെന്നു കാലക്രമേണ നമുക്കു് അറിയുവാൻ സാധിക്കും.

കിംബഹുനാ എവിടെയും വിപ്ലവം. എവിടെയും ലഹള! ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളും വിപ്ലവങ്ങളും വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന അനത്ഥങ്ങൾ ഊഹാതീതമായിരിക്കും. അ

സന്നഭാവിയിൽ ഇതിന്റെ എല്ലാം ഒരു പ്രതിഫലനം നമുക്കും ഉണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാം. ഈ വെടിമരുന്നുഭണ്ഡാരത്തിൽ തീപ്പൊരിവീഴുന്നതെപ്പോഴാണെന്നു നമുക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു അതീതങ്ങളായ അനർത്ഥങ്ങൾ അടുത്ത ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാകുമെന്നും അന്നു ലോകചരിത്രത്തിൽ സർവ്വപ്രധാനങ്ങളായ വ്യതിയാനങ്ങൾ സംഭവിക്കുമെന്നും, സർവ്വമനുഷ്യർക്കും പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായിരിക്കുന്നു. ആധുനികലോകം ഒരു മഹാഗർത്തത്തിലേക്കു പതനോന്മുഖമായിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ വെന്തു നീറിയിരുന്ന ആ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടാറായിരിക്കുന്നു. അതെ—അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ നമുക്ക് അനതിദൂരഭാവിയിൽ അനുഭവിച്ച് അറിയുകതന്നെ ചെയ്യാം.

അസൂയ

(I)

മഹാ ഒരു ശക്തിയെയാണു ആ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അതെ, ശക്തിയെന്നുതന്നെ അതിനെ സംബോധനചെയ്യാം. മഹൽസാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഉയർച്ചയ്ക്കോ താഴ്ചയ്ക്കോ അതു കാരണമായിത്തീരാം. ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും, ജീവിതസോപാനത്തിലേക്കു, ഇതു സ്വർഗ്ഗീയവെളിച്ചംകൊണ്ടോ അഥവാ നാരകീയവെളിച്ചത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയപ്പതിപ്പാലേ വഴിതെളിക്കും. എന്നു വേണ്ടാ വിവിധശക്തിസമ്മിളിതമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരു ശക്തിയേറിയ 'ശക്തി'യാകുന്നു മേല്പറഞ്ഞ ശക്തി.

'അസൂയ'യെ ഒരു 'ശക്തി'യായി വിവരിക്കുന്നതിനാൽ ചിലരുടെ മുഖങ്ങൾ അവജ്ഞയുടെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പാടായ ഒരു ചിരിയിൽ മുങ്ങിമറയുന്നതു എനിക്കു കാണാം. സാധാരണ രീതിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തങ്ങളാകുന്ന ഏതൊന്നിന്റെയും ഗതി ഇതുതന്നെയാണ്. സാധാരണയായി 'അസൂയ' എന്നീ അക്ഷരത്രയത്തെ ഏതെങ്കിലുമൊരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവഘടനയ്ക്കു പാത്രിഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നായാണു നാം അറിഞ്ഞുപോരുന്നത്. ശരിതന്നെ! അത് ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ ഒരു പങ്കാളി മാത്രമാണ്. ഒരു മാനുഷികജീവിയുടെ സ്വഭാവത്തെ വിമർശനത്രപേണ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സ്ഥാനം ഈ അസൂയയ്ക്കാണുള്ളത്. "വാസ്തവം! അവൻ ഒരസൂയകുക്ഷിതന്നെയാണ്!" എന്നോ അല്ലെങ്കിൽ "ഹ! എന്തു നല്ല സ്വഭാവം! അസൂയയെ അവൻ കണികണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല" എന്നോ ആയിരിക്കും ഒരു വിമർശകന്റെ ഈ അസൂയയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനം. അതെ, അസൂയയെ സ്വഭാവത്തിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നിരിക്കുന്ന 'ഒരിത്തിൾക്കണ്ണി'യായിട്ടാണു ആളുകൾ വിചാരിച്ചുപോരുന്നത്. അതിനെ ഒഴിച്ചു സ്വഭാവനിരൂപണവുമില്ല. സ്വഭാവവുമില്ല.

ഇങ്ങനെ അസൂയ ഒരു സ്വഭാവ ഭാവഭേദമാണെങ്കിലും ഈ സ്വഭാവഭേദത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം ഒരു മഹാശക്തിയായിട്ടാകുന്നു 'അസൂയാ'ബീജവിതരണം ചെയ്യാതെ ആ ഈശ്വരശക്തി മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കു ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല. അപൂർവ്വം ചില ഗുണനിധികളായ മനുഷ്യരേയും ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കു കാണുവാൻ സാധിക്കും. എങ്കിലും ഭൂരിഭാഗവും ആ ഒരു സമ്പാദ്യവുംകൊണ്ടേ ഭൂമിയിലേക്കു കാലെടുത്തു വെക്കുന്നുള്ളു. അങ്ങിനെയുള്ള ഈ അസൂയ ചെറുപ്പകാലത്തിൽ ഒരുവന്റെ ഉള്ളിൽക്കടന്നു അവന്റെ വളർച്ചയോടുകൂടി വളർന്നു (ചിലപ്പോൾ ഉണങ്ങി നശിച്ചുപോകുവാനും മതി) അവനിൽനിന്നും നാനാപ്രകാരേണ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. മൃദുലശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന ആ ഹൃദയ കുഗ്മളത്തെ ഈ സ്വഭാവഗുണമില്ലാത്ത 'അസൂയ'ഭ്രമരം കരണ്ടു കരണ്ടു മുറിച്ചുകളയുന്നു. അതു പൂർണ്ണമായി വികസിക്കുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ അത് ഈ ഭ്രമരാക്ഷസന്നു അധീനമായിപ്പോകുന്നു.

ചിലപ്പോൾ എന്തിനോടും എതുക്കുവാൻ ഈ ശക്തി മനുഷ്യനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്നു. അസൂയയുടെ ഫലമായി ഒരുവനെ കുണ്ടിൽ ചാടിക്കുവാനുള്ള സ്വപ്രയത്നങ്ങൾ തനിക്കുതന്നെ ആപൽക്കരമാണെന്ന് അറിഞ്ഞാലും ആ ഘോരശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനംമൂലം അവന് അതിൽനിന്നും പിന്തിരിയുന്നതിനുള്ള മനഃശക്തി പോരാ. അവനു അതിനു പിന്നൊട്ടു സാധിക്കുന്നുമില്ല. അതിനും പുറമെ അന്യരെ കുണ്ടിൽ ചാടിക്കുവാനായുള്ള നികൃഷ്ടാശയത്താൽ എരിപൊരിക്കൊള്ളുന്ന അവന്റെ മനസ്സിനെ ഈ 'ശക്തി'ധാരയിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുവാൻ അവൻ സസന്തോഷം വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ആ ഘോരശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ അവൻ ഒരശക്തനായ പിഞ്ചുപൈതൽ—ഭയകമ്പിതഗാത്രത്തോടുകൂടി ആജ്ഞാനുവർത്തകനായ ഒരു ഭൃത്യൻ മാത്രമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു!

അതെ, 'അസൂയ' ഒരു ശക്തിതന്നെ. വലിയ ശക്തിയുള്ള ഒരു ശക്തി. ഈ ശക്തി മനസ്സിനെ മനുഷ്യന്റെ സ്വന്തമായുള്ള അധികാരസീമയിൽനിന്നും തള്ളിപ്പുറത്താക്കുന്നു. അത് ആ മനസ്സിനെ കവർന്നെടുത്തു സ്വാധികാരസ്ഥാപനവും കഴിച്ചു വിജയലാളിതനായി സ്വന്തം ആജ്ഞാനുവർത്തകനാക്കുന്നു! ആ 'ശക്തി'യുടെ ഭൃത്യവേലയ്ക്കായി ആ 'നിതാന്തനിഷ്കൃഷ്ട'മായ മനസ്സിനെ മനുഷ്യൻ ഉന്തിത്തള്ളി അയയ്ക്കുന്നു.

ഹാ! ആ ശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ!............സ്വാർത്ഥതയുടെ മികച്ച നൃത്തകോലാഹലം!! ആജന്മാപ്രവർത്തകന്മാരിൽ നിഷ്ക്കരുണം പ്രഭുപദവിയെ കുത്തിച്ചെലുത്തുവാൻ തുനിയുന്ന ഏതൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥപ്രൌഢിയേയും തള്ളിമാററി സ്വാർത്ഥതയുടെ അണിനിരപ്പിൽ മുന്നണിയെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ സസന്തോഷം കുതിച്ചുചാടുന്ന ആ മഹാശക്തി— നിരന്തരപരിശ്രമംകൊണ്ടു ഉന്നതപദവിയെ പുൽകുന്ന ഏതൊരു സമസൃഷ്ടിയേയും ഒരുവന്റെ ജന്മശത്രുവായി വിഭ്രമവിലോകനം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതു ഈ അസൂയ തന്നെയാണ്. ധനമാനാദികൾകൊണ്ടു ധന്യധന്യരായി ജീവിക്കുന്ന ഒരുൽകൃഷ്ടസമസൃഷ്ടിയെ കാണുമ്പോൾ ഈ 'ശക്തി' ഒരുവനെ തിമിരബാധിതനാക്കുന്നു. ഹോ! അവന് ആ ദേഹത്തെ കാണുവാൻപോലും വഹിയാ. ആ ദേഹത്തെ കാണുന്നതു ചിങ്ങമാസത്തിലെ ചതുർത്ഥി കാണുന്നതുപോലെയാണ്. ഈ 'ശക്തി' ബാധിതരായ കൂപമണ്ഡൂകമനുഷ്യർ ആ അരയന്നങ്ങളെക്കണ്ടു പറക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്നു! ഇവരുടെ ആലോചനാവിഹായസ്സിൽ മററുള്ളവരെ കുണ്ടിൽ ചാടിക്കുന്നതിനുള്ള നികൃഷ്ട ചിന്തകളല്ലാതെ ഉദയംചെയ്യുകയേ ഇല്ല. ഹാ! ഈ അസൂയ മനുഷ്യസൃഷ്ടികളെ സമസൃഷ്ടിസ്നേഹത്തിന്റെ ആ പുണ്യദ്രവിൽനിന്നും നിഷ്ക്കരുണം തള്ളിപ്പുറത്താക്കി കോപമാത്സര്യാദികളായ വൻകോട്ടകളെക്കൊണ്ടു വലയം ചെയ്യുകയല്ലേ ചെയ്യുന്നത്? അതെ, മനുഷ്യനെ ആ നിർവ്വികാരത്തിൽനിന്നും വികാരാധിക്യത്തിന്റെ തള്ളിച്ചയോടുകൂടെ അതു വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോകുകയാണ്. അതു മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്നു!

ഏറക്കുറെ എല്ലാ മനുഷ്യരിലും കാണുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാലിന്യം ഈ അസൂയയാണ്. ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും പ്രഥമവും പ്രധാനവും ആയ ഒരു ദോഷം അസൂയയായിരിക്കെ ആ വ്യക്തിയുടെ ഒരു വൻപിച്ച സമൂഹമായ ജനതതിയുടെ ഏകോപിച്ച ദോഷത്തിന്റെ ശക്തി എന്തായിരിക്കും? ആ ജനതതിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അസൂയാഭാസ്കരൻ എത്രമാത്രം ഉജ്ജ്വലത്തായ് പ്രശോഭിക്കും? ഊഹാതീതമായിട്ടുള്ള ഈ അസൂയാശക്തിയാണു ചിലപ്പോൾ രാജ്യങ്ങളെയോ സാമ്രാജ്യങ്ങളെയോ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും പാതാളത്തിലേക്കു ചവുട്ടി താഴ്ത്തുന്നതു്. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനല്ലാതാക്കിത്തീർക്കുന്ന ആ അസൂയ തന്നെയാണ് ഈ സാമ്രാജ്യപതനത്തിനും കാരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. ഇത്രമാത്രം ശക്തിയുള്ള അസൂയയെ ഒരു ഘോരശക്തിയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നതിൽ എന്താണു തെറ്റുള്ളതു്?

'തള്ളെ തല്ലിയാലും രണ്ടുപക്ഷം' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഈ നികൃഷ്ടാംശമായ അസൂയയ്ക്കും ചില ഗുണങ്ങളുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ഈ ഘോരമൂർത്തിയായ അസൂയതന്നെ സൌമ്യസ്വഭാവനായി, മനുഷ്യസാമീപ്യം കൈക്കൊണ്ടു് അവനെ ഉന്നതപദവിയിലേക്കു ഉയർത്തുവാനും തുനിയും. ദുഷ്ടതകൾ ചെയ്യുന്ന കൈകൾകൊണ്ടു തന്നെ, അസൂയ ഗുണസൂനങ്ങളെ പറിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടും. പക്ഷെ 'അസൂയ' ഗുണപ്രദമായിത്തീരണമെങ്കിൽ, അതു പാകതവന്ന മനസ്സിൽ അത്ഭുതാവേശസമ്മിളിതമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യണം. അസൂയ അതിന്റെ തനിപ്പകർപ്പിൽ ഒരിക്കലും ഗുണം ചെയ്യുന്നില്ല. ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായ ഒരു കുട്ടിയെ കണ്ടു തനിക്കും അവനെപ്പോലെയുള്ള ഒരവസ്ഥ കിട്ടണം എന്നുള്ള ചിന്തയുടെ ജനനം അത്ഭുതാവേശത്താൽ നേരിയ മൂടുപടവുമിട്ടുകൊണ്ടു ഇരിക്കുന്ന അസൂയയിൽനിന്നു തന്നെയാണ്. ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായ കുട്ടിയെ കാണുമ്പോൾ അത്ഭുതത്തിന്റെയും അസൂയയുടെയും സങ്കലിതരൂപമാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉദയം ചെയ്യുന്നതു്. അതിവിരളമായിരിക്കുന്ന അസൂയയുടെ ഇത്തരം മനോഭാവപ്രകടനങ്ങൾ മനുഷ്യരെ ഉയർന്നനിലയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു കുറച്ചൊക്കെ ശ്രമിക്കും.

മനുഷ്യലോകത്തിനു ദുഷ്ടതയെ മാത്രം പ്രദാനംചെയ്യാനിരിക്കുന്ന അസൂയയുടെ ഗുണഫലങ്ങൾ കേവലം അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളുന്നതിനു മാത്രമെ ഉതകുന്നുള്ളു. അസൂയയാൽ ദോഷമല്ലാതെ ഗുണമുണ്ടാകുക വളരെ പ്രയാസം. മനുഷ്യനെ ഒരു നികൃഷ്ടജീവിയാക്കുന്ന ഈ 'അസൂയ' ലോകത്തെ ഉപദ്രവിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരേണ്ടതാണ്.

കാലം കലികാലമാണു. ദുഷ്ടവസ്തുക്കളെ ഇപ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വർദ്ധിക്കുകയുള്ളൂ. അവ മാത്രമെ നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. 'അസൂയ'യുടെയും സ്ഥിതി ഇതുതന്നെ. അസൂയാകളങ്കിതമാകാത്ത ഒരൊററ മനസ്സിനെയെങ്കിലും തെരഞ്ഞു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ 'അസൂയ' കല്പാന്തതോയത്തിൽ കലങ്ങിമറിഞ്ഞു ഇനിയത്തെ നവയുഗത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ 'ഇങ്ങിനി വരാതെവണ്ണം' അങ്ങു പോയെങ്കിൽ നവയുഗജീവികൾ ജന്മസാഫല്യമുള്ളവരായിത്തീരും.

C. R. Rama Chandran Pillai,
Class II.

തൂലികാമൈത്രി

ശീമരാജ്യങ്ങളിലെ ബാലികാബാലന്മാരുടെ ഒരു വലിയ വിനോദമാണു തൂലികാമിത്രസമ്പാദനം. ദിവസവും രാത്രി സുഷുപ്തിക്കു ശയ്യയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി അന്നത്തെ തപാലിൽ വന്നിട്ടുള്ള കത്തുകൾ എല്ലാം കൂട്ടിവെച്ചു ഓരോന്നെടുത്തു വായിക്കുന്നതു അവർക്കു അത്യന്തം രസാവഹമാകുന്നു. അധികം എഴുത്തുകൾ കിട്ടുന്നതു കൂടുതൽ അഭിമാനകരമായിട്ടത്രെ അവർ കരുതുന്നതു്.

തൂലികാ സഖാക്കളെ ആർജ്ജിക്കുന്നതു കേവലം ഒരു മാനസോല്ലാസമാർഗ്ഗമായി മാത്രം ആരും ഗണിക്കരുതു. അതിൽ നിന്നും നമുക്കു കിട്ടുന്ന വിലയേറിയ ഗുണങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമല്ല. വിശാലമായ ഭൂമുഖത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള നാം ദർശിക്കപോലും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത സഹോദരങ്ങളുമായി കത്തുമൂലമെങ്കിലും പരിചയപ്പെടുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളതു ഗണ്യമായ ഒരു ലാഭം തന്നെയല്ലെ? പരസ്പരം ആശയവിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനു തൂലികാമിത്രങ്ങൾക്കു വളരെ സൌകര്യമുണ്ടു. സ്വദേശം, അവിടുത്തെ ഭൂസ്ഥിതി, വായിച്ചിട്ടുള്ള നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ, സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങൾ, കണ്ടിട്ടുള്ള പ്രദർശനങ്ങൾ, മഹാമഹങ്ങൾ, ചെയ്തിട്ടുള്ള രസകരമായ വിനോദയാത്രകൾ മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചു അന്യോന്യം എഴുത്തുകൾ അയക്കുന്നതു എത്ര വിജ്ഞാനസംദായകമാണു. പുസ്തകങ്ങളിൽ നിന്നും മററും ലഭിക്കുന്നതിലധികം നിഷ്ഷത്തി ഈ സല്ലാപത്തിലേർപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു നേടുവാൻ കഴിയും. നല്ല തൂലികാമിത്രങ്ങളുമായി ഇടപെടുന്നതു നമ്മുടെ സ്വഭാവസംസ്കരണത്തിനു ഉത്തമമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാകുന്നു. പ്രാണസ്നേഹിതർ ദുസ്സ്വഭാവം നിമിത്തം തങ്ങൾക്കു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങളും സൽക്രിയകൾ കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളും സ്വാഭിലാഷങ്ങളും പരസ്പരം എഴുതി അയക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വഭാവങ്ങളും മനോരഥങ്ങളും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനും നല്ലവയെ പരസ്പരം അംഗീകരിക്കുന്നതിനും ചീത്തയായിട്ടുള്ളതുകളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനും നമുക്കു കഴിയുന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സിനു എന്തെങ്കിലും വ്യാകുലതയുണ്ടാകുമ്പോൾ തൂലികാബന്ധുക്കളുടെ പഴയ നല്ല കത്തുകൾ വായിക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു ഒരു ഉന്മേഷവും ആശ്വാസവും ഉളവാകാതിരിക്കുകയില്ല. തൂലികാമിത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ സുഖത്തിലും ദുഃഖത്തിലും ഒരുപോലെ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ തെയ്യാറുള്ളവരായിരിക്കും. തൂലികാ മാർഗ്ഗേണ എങ്കിലും ദുർജ്ജനങ്ങളുമായി സംസർഗ്ഗം ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ നാം പ്രത്യേകം സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു. സ്വമനസ്സിലെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമായിരിക്കുമല്ലൊ പ്രായേണ ഓരോരുത്തരുടെയും കത്തുകളിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതു. അതിനാൽ അവർ ഏതു തരക്കാരാണെ

ന്നു നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാം. വളരെക്കാലം തൂലികാദ്വാരേണ വർത്തമാനം പറഞ്ഞു യാദൃശ്ചികമായോ അല്ലാതെയോ കണ്ടുമുട്ടി അന്യോന്യം അറിയുന്ന സമയത്തു നമുക്കുണ്ടാകുന്ന വികാരപരമ്പരകൾ അവർണ്ണനീയമായിരിക്കും.

കുട്ടികളുടെ മാത്രമല്ല, അല്പം പ്രായം ചെന്നവരുടെയും ശ്രദ്ധ ഈ വിഷയത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. എത്രതന്നെ അകലെയുള്ളവരോടും നാം തൂലികാമൈത്രിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു ആശാസ്യവും പ്രയോജനകരവും ആയിരിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയമാണ്.

C. I. Jim,
Class I. Group II B.

Our Exchange Magazines

(1st. March '37 to 19th. July '37).

We beg to acknowledge with thanks the receipt of the following Magazines :—

1. The Govt. Victoria College Magazine, Palghat.
2. Loyola College Magazine, Madras.
3. The Madras Christian College Magazine, Madras.
4. St. Paul's College Magazine, Calcutta.
5. The National College Magazine, Trchinopoly.
6. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
7. The American College Magazine, Madura.
8. A Govt. College Miscellany.
9. Kishori Ramen's College Magazine, Muttra.
10. The Ewing Christian College Magazine, Allahabad.
11. The Lucknow College Magazine, Lucknow.
12. The Modern Student, Calcutta.
13. Voorhees College Magazine, Vellore.
14. The Pudukottah College Magazine, Pudukottah.
15. St. John's College Magazine, Agra.
16. Caritas, St. Joseph's Apostolic Seminary, Alwaye.
17. The Journal of the Madras University Magazine, Madras.
18. The Zamoorin's College Magazine, Calicut.
19. The Forward, Penuel English School, Malaca.
20. C. M. S. High School Magazine, Trichur.
21. The Hislop High School Magazine, Nagpur.
22. The Indian Review, G. A. Natesan & Co., Madras.
23. The Indian Theosophist, Madras.
24. The Govt. Brennen College, Tellicherry.
25. The Field, Madras.

8th. Sep. '37.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye